No. 34 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Misterul măştii roşii

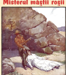

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAŞI"

[illegible]

TERMINE IN NR. VIITOR

Misterul măştii roşii

CAPITOLUL I

CEI TREI CERCETAŞI IN „REFUGIU"

In momentul în care Demonul pampasurilor da lui Manuelo, primul său locotenent, ordinul de a-i aduce în lunarul său cabinet pe cele două prizoniere, se produse un nou incident la care nimeni nu se aştepta.

Senorita Dolores Alcanta şi camerista sa, Giacinta, fuseseră luate înapoi de la Toltal, — după cum am mai spus — de oamenii lui Izcarby. Incidentul neaşteptat era sosirea celor trei cercetaşi la refugiu.

După lupta cu Lupul Negru, în care acesta căzuse mort, banditul care zăcuse în viaţă conduse pe cei trei cercetaşi spre refugiul adversarului Demon al pampasurilor, al mascului Izcarby cu masca roşie. Ajunşi în apropierea acestuia, când tinerii fură siguri că vor găsi uşor drumul, banditul le amintii promisiunea ce-i făcuseră de a-l lăsa liber şi de a-i da pe lângă calul său şi pe acela al tovarăşului său mort.

Neavând constrânşi numai decât, iar omul, ţinând în mână frâul celor trei cai dispăru în curând îndărătul unui chapparal.

Cu toate că ghidul le făcuse o descriere amănunţită a „refugiului" Demonului, cei trei cercetaşi fură surprinşi când îl descoperiră, văzând acele stânci enorme care păreau nişte turnuri lipite unul de altul; s'ar fi zis că era un adevărat castel fortificat creat de natură.

Însfârşit, Raimond, Marius şi Jan Bart, urmaţi de Tehuan-Peq ajunseră la intrarea aşezământului, care, croindu-şi drumul printre bucată de stânci, conducea la intrarea refugiului.

Aci se opriră la strigătul unei santinele mexicane.

— Cine e? Stai!

Raimond răspunse în spaniolește:

— Italieni!

Santinela, care era prevenită, ținu cu arma de făcut. După cum ne amintim Zomba, doamnă din primelor aşezate lui Icarahy, asemenea cu ceva sigur sosirea cercetaşilor.

Santinela eşi de după o stâncă şi zise:

— Puteţi intra!

Tinerii călători înaintară cu caii lor până la poarta cu drugi de fier, în continuu păziţi de o patrulă de aceeaşi sau de bandiţi aici. În momentul acela patrula era sub comanda lui Cardon. Acesta vorbise îndelung cu Zomba, îşi scoase pălăria, cu boruri largi şi salutând cu un gest ca a mintea pe muschetarii de sub regele Ludovic al XIII-lea, zise într'o italienească meşteşită deşi cu un accent străin.

— Ucer cercetaşilor Italiei bun sosit în refugiul Domnului preşuitoriu!

— Mii de pipe! exclamă Marius, parc'aşi fi pe timpul lui Ludovic al XIV-lea.

Cardon îi privi puţin cam uimit, apoi reluă:

— Binevoiţi a intra, domnilor cercetaşi. S'au şi dat ordine ca să vi se aducă imediat caii la grajd, iar dv. veţi fi conduşi în faţa patronului.

— Foarte bine! zise Raimond.

Jan Bart, cu mulţumul şi calmul său obişnuit se mulţumi să dea din cap.

Urmaţi de Tehuan-Peq, împreună cu indianul aruncent în împrejurări grave, cei trei cercetaşi pătrunseră sub boltă şi fură introduşi într'o încăpere mică naturală, unde bandiţii le luară caii rugându-i să ia loc pe bănci, până ce vor veni pe Icarahy.

— Iată un om bine păzit, zise încet Raimond.

— Şi cu ce ton respectuos şi plin de teamă vorbesc oamenii săi despre dânsul, observă Jan Bart.

— Ce mi spuneţi voi: Ludovic al XIV-lea! Răspunse ...

Ceas! zise Marius, cu un ton semi-ironic, care dovedea că Domnul pampasurilor nu-i impunea prea mult respect.

După unele semne, apăru un individ cu înfățișarea repunătoare și tonul autoritar. Era Manuelo.

Se prezintă sub titlul de căpitan și locotenent al Domnului și adăugă, vorbind franțuzește destul de corect:

— Domnilor corsetați, stăpânul meu mă însărcinează să vă spun, că Zemba, tovarășul d-v., se găsește în infirmerie în bune condițiuni.

— În infirmerie? exclamă Marius, sărind în picioare. Mii de gâze! De ce la infirmerie? Nu cumva i s'a făcut vreun rău?

O afecțiune atât de mare legă pe cei trei tineri de bravul lor Zemba, încât Raimond și Jan Bart, ridicându-se brusc, constrânseră pe Manuel să le dea o explicație.

Locotenentul lui Domnului îi cunoștea din reputație și îi admira deși cu oarecare suspiciune. Cum? Unul din acești băieți îi vorbea pe un astfel de ton când el ar fi putut să arunce asupra lui dezastrul din camera alăturată?

Dar, el nu cunoștea forța de caracter a tinerilor exploratori, superioară oricărei împrejurări. Dacă avea ceva de spus, o spunea. Și atunci toată să știe ce era cu Zemba. Manuelo răspunse cu simplitate:

— Trebuie să știți, domnilor corsetați, că noi suntem nevoiți să ne temem de toți și de toate. Zemba a avut o atitudine atât de ciudată, sfidând-ne cu tăcerea sa încăpățânată și cu privirile sale aproape disprețuitoare, încât a trebuit să-l considerăm ca dușman. Și cum nu voia să vorbească, iar noi presupuneam că era în curent cu unele lucruri petrecute în pampas în zilele din urmă, l'am supus, după cum se obișnuiește în asemenea cazuri, la proba focului.

— Proba focului? strigă, indignat, Raimond. Ați torturat pe Zemba!

Și duse mâna la revolver, pe când Marius făcea același lucru, iar Jan Bart, foarte calm, își lăsa carabina dopo umăr și ochia pe Manuelo, holbându-se, liniștit:

— Nici un gest, domnule căpitan-locotenent, dacă nu vreți să vă trimit un glonț în creer!

Manuelo păli. Acești băiețandri erau, în adevăr, extraordinari!

Totuşi, ca să le poată vorbi turta, de altminteri justificată, voiu cu ton imperativ:

— Domnilor, vă rog! Înţelegeţi şi dv. situaţia. Stăpânul nostru a asistat în persoană la începutul de tortură la care a fost supus Zomba, sa ceiace știeţi capturat şi care va vroa să vorbească. Nu e ceva prea grav, căci de obicinu, individul verbește îndată ce faceţi î-n altul pistoa. Cât pentru Zomba, eu cred că nu dete tot o explicaţie, dar sunteţi convinși de idolare atât de frumoase şi de ecoce, încât Domnul pompeurilor crăcnă încotro să se îndepărteze focul. A aşipat deci cu căruţa aruncat pe talpa picioarelor. A fost îngrijit cu cea mai mare solicitudine de medicul refugiului şi să asigur că dacă veţi să asistaţi aci, ar veni să alerge îndată dv. L-am văzut chiar azi dimineaţă plimbându-se, fluierând, pe veranda infirmeriei.

Tăcerii Raimond în joc acesta.

— Fie! Aceste explicaţii sunt destul de acceptabile, stăpâne Markus. Dar nu tot stăpânul dv. că a fript picioarele lui Zomba!

Nu se poate astfel când are cineva motiv de ură în contra cuiva, mai treacă... Noi găsim urâte astfel de procedeuri, dar, în definitiv, purtarea domnului Demon nu ne priveşte. Dar, că a procedat astfel faţă de Zomba, o repet, nu l-o voi ierta niciodată!

— Nici eu! zise grav Raimond.

Manuelo se închină, scoțând cu să spuie. Apoi continuă:

— Domnilor, stăpânul meu vă aşteaptă.

— Duceţi-vă şi spuneţi patronului dv. că noi nu consimţim să-l vedem înainte de a fi vorbit cu Zomba!

Manuelo surâse, fără să protesteze.

Probabil că stăpânul său îi dase ordin să se supune la toate pretenţiile tinerilor cercetaşi.

— Domnilor, binevoiţi a mă urma până la infirmerie.

Raimond, care consultase din ochi pe camarazii săi, răspunse:

— Cu plăcere!

Dar, zărind pe Tebuan-Foq care rămăsese neclintit în spatele lor.

— Domnule căpitan-locotenent vă rog să daţi ordin ca camaradul Tebuan-Foq căldăzi şi interpretul nostru să îie

arătat cum se cuvine, adică cu toată atenția cuvenită unui amazon civilizat și absolut riscat.

Cercetașii crezură că cercetașii au gândesc că toți arabeanii erau absolut civilizați. Dar, cum verbise în totalitatea unui unui dintre indieni săgeților pentru vasie sală nu putea înțelege și deci să se ofenseze.

Marcelo, desigur, împărtășea părerea lui Raimond, căci surâse și răspunse:

— Rezervați să mă urmați, domnilor cercetași!

Trecând pe lângă un ofițer care se găsea în sală, îi dete câteva ordine cu privire la Tehuano-Peq.

Și cei trei cercetași urmară o scară în spirală care ducea la o sală ogivală, pe care Marcelo o deschise de perete.

Pe o vastă verandă plină de soare ședea într'un fotoliu de bambus negrul Zomba, fumând o enormă țigară, cu o expresie de beatitudine pe față.

Întorcea spatele ușii care se deschise fără zgomot, și continuă să scoată rotocoale de fum pe care adierea dimineții le risipea în vânt.

— Cei trei cercetași, rămaseră un moment nemișcați privind acel spectacol, care-i amuza, apoi, Martin care nu putea răci odată să-și stăpânească impulsiunile, exclamă:

— Mi de pipe! O dată bine de tot, după cum văd! Felicitările mele, dragă Zomba. Pe când noi ne zbăteam să te căutăm, tu ședeai aici, îndeasă-te să îți crească cu o pipă!

La auzul acelui glas atât de bine cunoscut, Zomba sărise în picioare și lipind călcâiele militărește, lăsând brațele să-i atârne cu degetele pe vipușca pantalonului și cu gura deschisă, își ochii ațintiți privea pe cei trei cercetași.

Acea poziție militărească nu dură mai mult de câteva secunde căci, brusc, țâbacul intr'un hohot de râs, ridică brațele la cer, agită picioarele și începu să danseze o horă fericită, urlând cât îl ținea gura:

— Stai bine cercetași! Stai bine Zomba! Stai bine cercetași!

Marcelo, nedumerit să vadă pe un servitor (căci pentru dânsul Zomba nu era de cât servitorul cercetașilor) manifestând o bucurie atât de zgomotoasă și atât de mare la vederea stăpânilor săi, privea pe negru înmărmurit.

Cât despre cei trei tineri se emoționară și, fiind mulți

ceremonie indelungată pe bravul lor tovarăș, care trecu încă prin bucuria la lacrimi.

Apoi Zomba declară că era atât de bine vindecat de armele sale, încât era gata să reînceapă.

— Stai să fii tu în picioare! Dar stai bine mâine aci.

— Va să zică, ai să-l vezi acasă vicemanului tău, Zomba!

Acuma curiozitate spuse de Raimond unui om, care ale lor, în cursul vieții aventuroase pe care o ducea alături de stăpânii săi, se hrănise ale dezvăluit cu rădăcini crude și fără gust, aveau un soiu cu adevărat comic.

Cel puțin Zomba le interpreta astfel, căci începu să râdă — ca un nebun și fu nevoie ca Marius să intervie ca să-l potolească. După aceea, Manuelo, cu un ton plin de mustrare le amintii că stăpânul său îi așteaptă de mai bine de un sfert de ceas.

— Bine! răspunse Raimond. Conduceți-ne, la dânsul, Zomba ne va urma.

— Se înțelege, zise Marius, să mă ierti Domnul ce a vrut să scoți picioarele lui Zomba, dar pentrucă l-a tratat atât de bine, consimt să uit.

— Tocmai! confirmă Jan Bart.

Nu iertăm, dar uităm...

In această dispoziție de suflet, dacă nu binevoitoare, cel puțin fără urmă de ură, cei trei cercetași fură introduși în prezența omului misterios, în viața căruia erau amestecați, fără să știe, de mai multe zile.

Fu mare surprinderea lor, văzându-se într'un larg cabinet de lucru, așa cum l-ar fi putut avea orice personaj important dintr'o capitală europeană.

Și și mai mare încă, văzând într'un fotoliu așezat lângă fereastra prin care lumina soarelui pătrundea în valuri, o tânără fată îmbrăcată în alb, foarte frumoasă și foarte brună.

Cât pentru Demonul pampasului, el sta în picioare lângă biroul său; era foarte elegant, în costumul său, jumătate original și jumătate războinic. Ținea într'o mână o țigară, iar cu cealaltă,—fină și albă,—se mângâia de mânerul unui...

Avea un păr frumos ondulat și negru, dat puțin pe spa-

te; o mască de calitea reţie îi ascundea obrazul, nelăsând să se vadă decât trăsăturile subţiri, o bărbie energică şi ochii vorii extraordinari de strălucitori.

Dar cercetaşi nu ştiură să se vadă întrucât lor mirare. Se descoperiră în acelaşi timp şi Raimond vorbi:

— Domnişoară, doamnă. Venim să luăm pe Zomba, pe care nu vă mulţumim că l-aţi îngrijit, de oarece ar trebui atunci să vă imputăm c-aţi pus să-l tortureze.

La aceste cuvinte atât de drepte, Icoanhy avu un tresar. Apoi răspunse:

— Domnilor cercetaşi vă fac acuze pentru ceea ce nu s-a petrecut faţă de Zomba. Dar e explicabil. Îmi pare totuşi, că acuzele mele sunt de ajuns şi că-mi veţi da voie să nu vă mai dau explicaţii.

— Vă permitem cu atât mai uşor, îi-le răspunse Marius, cu ton tăios, cu cât căpitanul Mamoto ne-a şi dat-o.

— Foarte bine! zise Domnul cu acelaşi ton calm:

— Şi-acum, permiteţi-mi să vă exprim toată admiraţia pe care o am pentru dv. Am citit despre aventurile dv. şi binevoitoarea întâmplare care a făcut să vă cunosc.

Consideraţi refugiul meu ca şi casa dv., vă veţi bucura de cea mai desăvârşită ospitalitate; veţi rămâne atât timp cât veţi voi, plecând numai când vă va plăcea; oamenii mei sunt la ordinele dv., cali sunt la dispoziţia dv. şi vă fi servită după voia ceea de unii şi de alţii.

— Prea amabil! răspunse Marius şi vă mulţumim. Dar, cred că nu vom sta prea mult în refugiul dv. Şi, dacă n-am vedea aci pe domnişoara, — şi se înclină în faţa tinerei fete de lângă fereastră, — am fi şi plecat.

Ochii Domnului, avură o expresie de mirare.

— Domnişoara? întrebă el cu un ton de surprindere.

Marius galant, se înclină în faţa tinerei fete.

— Nu sunteţi cumva senorita Dolores Alcanta, nepoata procurorului don Esteban de Lucca?

Dolores roşi şi cu voce nesigură, răspunse:

— Da da, sunt Dolores Alcanta.

În cazul acesta domnişoară am fi fericiţi să vă escortăm până la Viedma, care e, cred, oraşul dv. natal, unde locuiţi de obicei.

— Da, locuesc în Viména, unde m'am și născut.

Mărcescu făcu un nou salut, dărădu-se dot pași înapoi.

— Vorbește tu, Raimond.

Manierele tinerilor se fi uimit chiar pe un om ca Domnul Izvăjat cu cele mai diverse tipuri.

Intr'adevăr, el nici nu-și ascunse uimirea privind pe rând pe cei trei tineri.

Raimond înaintă.

— Domnule Iacarsky, căci așa vă numiți, nu e așa? Împrejurările ne-au pus în curent cu anumite lucruri care interesează pe senorita. Știm că tâlhii siemeni ai dv. au luat-o prizonieră și că locotenentul dv. Manuelo, dându-se drept Don Esteban de Lucca a încasat o moștenire de multe milioane, pe care senorita se ducea s'o ia dela Angeles din Chili.

Noi suntem străini, atunci când providența ne aruncă în aventuri, care, în fond nu ne privesc, să ne supunem voinței ei și în împrejurările de față, credem domnule Izaraky, că providența ne-a dat misiunea de a reconduce pe senorita Dolores Alcanta la Viména și de a vă cere să binevoiți a elibera și pe procuratorul Esteban de Lucca, dacă nu l'ați spânzurat cumva până'acuma.

Raimond se opri, privi pe Marius și Jan Bart și văzând du-se aprobat fără restricție, continuă.

— Și înafară, domnule, știm că ați răpit pe domnișoara pentru a intra în posesia milioanelor sale.

Acele două milioane sunt în siguranță.

Noi, le-am expediat cu un mijloc sigur la banca engleză din Viména unde avem noi înșine — moștenirea lui Carnegie, un credit ilimitat...

Izaraky tresări cu violență. Cercuse milioanele în mâinile Lupului Roșu și nu mai conta pe ele. Dar se întreba în ce mod intrase la mâinile cercetașilor. Și îi întrebă imediat.

Raimond răspunse:

— Domnule, noi nu mințim nici odată.

Marius dete cu cotul lui Jan Bart și îi murmură la ureche:

— Afară numai când spunem c'am trimis la Viména milioanele! Dacă Domnul ar ști că tălurile de recită sunt în valiza legată de seaua calului lui Raimond!

Jan Bart nu clipi. Marcoud continuă.

— Şi cum nu mănţiei încă odată, noi vom spunea totul, mai rămânem treji.

Pân'acum am vorbit prea mult; adică am vorbit eu pe când d-voastră aţi tăcut. Am deci onoarea să vă informez că cerceiaţii nu vor vorbi. Nu veţi mai avea alte amănunte asupra celor ce am făcut în pampas din momentul în care am fost arestaţi, — afacere fără voia noastră, vă asigur,— în afacerile senoritei Dolores.

Icarahy nu-şi mai putea stăpâni furia care-l cuprindea.

Atmosfera se pentru cercetaşi nu-i făcea să aibe profundă tristeţe ca aceşti trei tineri să vorbească cu larmă acela în cursa sa. Şi apoi, voiau nici mai mult nici mai puţin de cât să stăpânească pe Dan Esteban şi pe Dolores, după ce pusesera la loc sigur cele două milioane.

Într'adevăr, se amestecau cam prea mult în afacerile lui ca şi în acelea ale senoritei Dolores. Se stăpâni făcând o sforţare violentă.

— Domnilor, aşi putea să vă reţin prizonieri, aşi putea să vă torturez, aşi putea să pun să vă spânzure.

— La naiba! întrerupse Marcus, prea multe lucruri de odată! Încercaţi și faceţi una!

Şi Marcus duse mâna la pumnal. Icarahy făcu un gest liniştit ca pentru a spune: „Aşteptaţi!", şi continuă:

— Nu voi face nimic din toate acestea, pentrucă un motiv mai puternic decât toate celelalte mă face să consider intervenţia d-voastră ca voinţa providenţei.

— Şi care e, domnule, acest motiv? întrebă surâzând Jan Bart.

— E domnilor cercetaşi, că sunt Italian ca şi dv.!

— Mii de pipercomenţii Marcus. Iată primul cuvânt mai înţelepţesc pe care-l spuneţi. Şi'mi face plăcere că sunteţi Italian, căci astfel aveţi neamuri şi neam de probabilităţi contra a o sută să fiţi un gentilom, în ciuda titlului dv. de Demon al pampasurilor şi faima dv. de stăpânitor al drumurilor prairiei! Şi vom sfârşi prin a ne înţelege, adică să vam demonstra că noi avem dreptate.

De data asta Icarahy râse:

— Bravo, Marius! asta tocmai cum mi-te închipuiam din povestirile tale. Eu bine să vorbim pe faţă. Şi scoţându-şi masca, Demonul zise:

— Sunt marchizul Carlo Giuliani, nepot după mamă al lui Anton de Thouners, gasnon, cunoscut sub numele de Aurelia-Anton I regele patagonilor şi al araucanilor.

CAPITOLUL II

Află mâna dreaptă

... mai târziu, în sala de mâncare luxos ..., după ceremonii, stau la masa strălucitoare de ... de cristaluri și de argintărie.

Acești după ... erau: marchizul Carlo Giuliani; cei trei cercetași, Zemba, Mazzucio și ... Iacraby și Raymond, senorita Dolores Alcanta.

Primul servit de un majordom în frac și de ... ... serviteri în livrea începu la lucru; dar cineva care ar fi ascultat ... conversația, ar fi aflat următoarele lucruri:

1. Că marchizul Carlo Giuliani, fiul unui ... Therezen și ... al republicii ... Aurelio Arian I, ... la protecțiile sale ... Republicii Argentine și că după ce-și va realiza valorile ... prin proprietatea ... va pleca spre ... ... Demerului ... ...

Iacraby luase această ... în urma unei convorbiri cu cercetașii.

2. Că cele rămase milioane ... lui Dolores Alcanta, ... la ...

3. Că Dolores va pleca a doua zi chiar ... spre a fi acompaniată până în Viedma, unde cei trei cercetași vor intra în ... ... de ... în ... ... și ... ... cu ...

Cât pentru ... ... să ... ... din cele ... milioane; el ... ... de ... ...

mai multă cinste și de mai multă generozitate, cenace era de sperat, după teribila luptă pe care o purtase.

Și, la sfârșit, ca să nu uităm ne râci unul din personagiile americane în tragica aventură, Jacopo Fernandez, rapus în sfârșit de un brinc în serviciul senorului Alcanta, după ce va fi început cu grațiile comoditați Giaciuta.

Căsătoriți au hotărârea să aibă pentru un moment de cât să ducă acasă pe tânăra fată. După aceea avură să-și continue călătoria lor prin America de sud.

Iată ce ar fi aflat un cetitor al romanțului schimbarea bine stabilit amuzamentul primit. Și după acel spectacol ar fi răsuna domnul și roșu de sine le vrăjeau, ar fi aflat a dona și la despărțirea cercetașilor de Ioresky și la plecarea unei caravane compusă în afară de cei trei tineri și Zomba, din Tabasas Peq, Dolores Alcanta și Giacinta etc; dintre care cei în care era călăul Dom Esteban, tatăl domnul de grav de frigul căpitanul în cotula sa și din câțiva servitori câtei pe calul. Ioresky propusese a escorta cercetașilor, dar aceștia refuzaseră din cauză că Parsorul porumbeilor rămase păstând conta pe armurei patagoni și puteau, cari se despărțeau de climent, adăugând cu toarte puțini curenți de roadă aflu în serviciul său.

Și în timpul nopții toți indienii, cari formau garnizoana refugiului plecase spre lagărele triburilor lor în sudul Paraguaii și al Chili-ului. Singurul lucru de temut era un asalt din partea tobeșilor. Dar, în timpul șederii sale printre dânșii, Dolores știuse să le câștige simpatia și să-și asigure alianța lor. Nu erau prietene acestei triburi de cât ameniți după ce încetaseră, afară de șeful lagărului, care nu se putuse consola că n-o putuse lua de soție și să nu lase iubitoarea de la Lupul Roșu.

Deci orice pericol părea înlăturat și la părcurea și din refugiu toți aveau convingerea că a așa escorta ca voe ajunge cu bine până în Viedma.

Toți se înșelaseră însă. Căci cel mai serios pericol prin care trece de când plecase spre Viedma ca să-și ia moștenirea, fu de data asta.

Nici chiar cercetașii nu putură împiedica, — după cum se va vedea, — ca acel pericol să se dezlănțuiască asupra capului inocent al tinerei fete.

Și pe când caravana înainta prin ierburile pampasului a scenă dramatică se desfășura în refugiul Doamnului, care acum se numea Carlo de Tormera.

În restul bătrâne alte și asemenea pârți a capții plecară continua grupuri de pacinii și araucani, cari veneau mai întâi să salute pe acela care fusese șeful lor venerat și care le dase speranța unei revoluții profitabile pentru ei.

În dimineața celei de a doua zile, când nu mai rămă-

zese de cât o mână de oameni, marchizul trimise să cheme pe locotenentul Manuelo. Acesta care nu se văzuse tot timpul, veni imediat.

Dar, marchizul fu surprins de înfăţişarea şi atitudinea lui. Cu sprâncenele încruntate, cu ochii înfundaţi în orbite, cu un zâmbet răutăcios pe buzele subţiri, Manuelo sta în picioare într'o atitudine ostilă şi arogantă.

Marchizul ezită un moment. Dar, ne mai voind să facă uz de autoritate, acum când totul se terminase, nu ţinu cont de noua atitudine şi zise cu ton afabil:

— Căpitane Manuel am trimis să te cheme ca să-mi iau rămas bun de la d-ta.

— Îmi închipuiesc...

— Înainte de a ne despărţi vreau să-ţi exprim mulţumirile mele şi să-ţi dovedesc că n'ai de a face cu un ingrat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Lasă-mă să termin şi vei şti. Sumpica viitoare vom fi amândoi singuri aci; vom sta împreună, şi vom face să sară mina. Ştii ca şi mine că totul e prevăzut de câtăva vreme: şi să nimeni nu trebue să mai supravieţuiască cânt'un trecut pe care-l vom îngropa pentru totdeauna. Atunci numai ne vom strânge mâna pentru ultima oară despărţindu-ne.

Manuelo tăcea, întepenit. Trăsăturile feţei sale îşi pierduseră asprimea, dar rămăseseră impasibile.

Jeamby continuă:

— Spre a-ţi dovedi recunoştinţa mea, am sacrificat o parte din averea mea şi ţi-o ofer. E un sufăr de oţel plin de bijuterii de aur şi pietre scumpe, pe care le poţi vinde şi lua câteva sute de mii de lire. Vei veni sări'ţi le număr din caverna mea, după ce vom fi rămas amândoi pentru totdeauna.

Această declaraţie făcu să treacă în ochii lui Manuelo un fulger repede ca masei. Şi, cu ipocrizie, se cufundă în mulţumiri. Jură că era dispereat că se despărţea de un şef atât de bun, dar nu-l întrebă ce avea de gând să facă; şi totuşi în ocazia vorbirii ce nu cerută pe care o aveau de a căpătan paşapoartul pentru o călătorie de explorare prin regiunile necunoscute ale Asiei.

Fără să marchizul ar fi luat cu dânsul, dacă n'ar fi oferit să-l însoţească, dar nu se oferi.

Şi marchizul rămase singur, în întristat de acea indiferenţă. Se gândi îndelung la dialogul schimbat cu dânsul şi regretă că-i promisese o asemenea sumă de bogată.

Acum era aproape sigur de ingratitudinea căpitanului. Îi fusese devotat fiindcă se temea de dânsul şi fiindcă constrângându-se la o supunere pasivă, servea propriile sale speranţe ambiţioase de viitor.

Seara, la masă, pe când mâncau prânzul servit de ulti-

mai servitor rămas, marchizul încercă să facă să vorbească pe Manuelo.

— Ce vei face, căpitane, când vei pleca?

— Vizita pe care am dus-o cu dv. nu vă displace și o voi continua.

— N'ai prefera să te retragi într'un fromos oraș european și să trăiești respectat dintr'un venit modest, dar sigur? Roma, Florența, Neapole, cu te ispitesc?

— Nu sunt italian ca dv.

— Dar care e naționalitatea d-tale?

— Permiteți-mi să nu vă răspund.

— Fie! ești în dreptul d-tale și eu voi trebui, răspunse marchizul. N'am încercat niciodată să aflu. Fiindcă-ți displace să-mi mărturisești cel mai mic dintre secretele d-tale, iau le mai întreb nimic, după cum nu mă-e greu să mă destăinuiesc d-tale. Îa gândește-te căpitane că sunt ultimele clipe în care suntem împreună. Poate mâine dimineață soarta ne va mai pune față în față.

— O știu, într'adevăr.

— Atunci numai, dacă m'ai consimți să mă însoțești, căci și eu mă duc spre noui aventuri.

— Da, știu, totdeauna Manuelo, vă duceți la călătorie de explorare prin Asia. Ei bine, eu! Piezurile dv. nu coincid cu ale mele și rămân aci.

— Dar, ce vei face aci?

— Țineți să știți?

— Da.

— Ei bine, nu voi face altceva de cât să reîncep opera dv. și de data asta o voiu duce la bun sfârșit, sper.

Insulta era gravă. Marchizul păli, se ridică și întrebă grav:

— Ce vrei să spui, domnule?

Manuelo se ridică și el.

— Vreau să spun, domnule, că devenind marchiz a-ți săvârșit un act inteligent; căci marchizul Carlo Giuliani e mai potrivit în rolul său de cât în acela de Demon al pampasului.

— E o sfidare, domnule? Fiindcă Demonul pampasurilor nu mai există vei afla cum corijează marchizul Giuliani pe impertinenții de specia d-tale!

Se duse la o panoplie atârnată în perete și trase două săbii, apoi se întoarse la Manuelo, care se așezase iar în fotoliu și fuma.

— Aș putea să te ucid cu un foc de revolver și fără remușcare. Dar, aceasta ar fi făcut Demonul pampasurilor, marchizul Giuliani nu poate face... Iată o spadă. Apără-te!

— Uiți un singur lucru... observă ironic Manuelo, că

d-ta ai devenit gentilom pe când eu am rămas tot un bandit.

— Cu alte cuvinte ?

— Cu alte cuvinte, refuz de a mă bate și eu sunt acela care te voiu ucide cu un foc de revolver.

Rostind aceste cuvinte trădătorul scoase revolverul de la brâu și ochi pe marchiz.

Acesta, însemnând, nu se mișcă, nu făcu nici un gest și privea fix țeava revolverului.

Și cum mișelul nu trăgea, marchizul strigă batjocoritor:

— Ei bine, netrebnicule? Trage odată! Închipuește-te să tragi, de vreme ce n'ai curajul să te bați! Ci trage odată! Asta e singura armă pe care o ai de a-mi răpi viața.

— Oho! nu e nici o grabă, replică Manuelo, fără a lăsa arma în jos și sunt sigur că-ți va părea foarte interesant, explicându-ți de ce țin să duc mai departe opera întreprinsă azi de prostul de d-ta!

— Spune, mă rog, de vreme ce ești decis să nu tragi!

— Ar fi trebuit să fi ghicit până acum. Ce naiba! e foarte simplu. Vreau s'alerg pe urmele lui Dolores Alcanta, pe care d-ta ai smuls-o din brațele acelor ferărași de Baileni.

— Cum? Ai face una ca asta?

— Oho! Închipuește-te! Asta mai țin atâta la cele două sute... Dolores ale totul de vreme ce am pe ale d-tale! Cât pe lângă camera cu bijuteriile pe care mi-ai oferit-o, se înțelege de la sine, că după ce te voi ucide, voi lua de aici, tot ce va avea o valoare negociabilă... Și știu că marchizul Giuliani e bogat!

— Mizerabil bandit! strigă marchizul gata să se repeadă.

Iar, voind să cunoască toate intențiile mișelului se stăpâni:

— De vreme ce ai aur, ce vrei cu fata?

— Cu Dolores? e foarte frumoasă și o vreau pentru mine! e foarte simplu!

Fu de ajuns, de data asta, ca marchizul să înnebunească. Ca un tigru în cușcă, făcu un salt formidabil peste masă și scaune. La prima-i mișcare, Manuelo descărcă asupra-i toate gloanțele din revolver, dar nici unul nu nimeri.

Și, cu un gest de furie sălbatică, aruncă revolverul ca să-și ia pumnalul, când marchizul sări asupra lui și apucându-i mâna i-o strânse atât de tare în cât îl făcu să lase arma.

Se rostogoliră amândoi pe jos. Brațele solide ale marchizului imobilizară pe adversar; în câteva minute îl ținu gâfâind sub genunchiul său.

Atunci, luă un pumnal căzut jos, și ridicându-l asupra lui:

— Mizerabile canalie! aș putea să te ucid ca pe un câine, dar nu vreau! Ascultă bine ceeace îți spun! Mai ai încă un

rușine de a te ucide, o iubeai la rută... să primești de a te bate cu mine. Da, acum vreau să te ucid, dar vreau să te ucid ca un gentilom, iar nu ca un brigand. Ai înțeles?

— Fie, ne vom bate, horărî Manuela.

Strânsoarea lui Isnardy se destinse, dar ținu pumnalul la cingătoare și avândcu-i spuse:

— Iți jur că te voi ucide cu arma ta, dacă faci cel mai mic gest de trădare. Ai înțeles?

Și duelul începu, crunt, din amândouă părțile.

Marchizul avea toate motivele să vrea să sugrume pe acea bestie feroce, pe acel om pe care-l considerase ca cel mai devotat dintre supușii săi, ca pe un frate în toate împrejurările primejdioase ale vieții.

Iar ipocritul Manuela lupta cu violență, căutând să-și obosească adversarul și să profite de cea mai mică neatenție ca să-i înfigă spada până în plăsele în piept.

Duelul acesta între doi oameni, cari se urau de moarte, lăsați la reciproca lor discreție, într-o grotă, dacă rezistai, avea ceva fantastic. Nu era nimeni care să oprească pe luptători la prima rană, care se fi pus pe unul din ei în inferioritate, și desigur, că învingătorul își fi omorât fără milă pe învins.

Destinul e uneori nedrept, mai ales în duel; și adesea acela care merită pedeapsa, iese învingător. Așa se întâmplă și acum.

Marchizul lovi la braț pe căpitan, care ca un urlet de fiară rănită se repezi la dânsul cu și mai mare furie.

Trebuia să-și ia revanșa. Și, după o luptă înverșunată, într-o clipă în care marchizul para o lovitură, îi înfipse spada între umeri.

Un val de sânge țâșni, și Manuela strigă victorie pe când adversarul său se cotrogoli între două fatale gesturi, murmurând:

— Sunt rănit.

Trădătorul, furiosul, se apropie și dete mai multe lovituri în corpul celui căzut, în umbra fatalității.

Apoi, aruncă spada înroșită de sânge și strigă:

— Și acum, după senorita Dolores Alcazar! Voi lua bijuteriile, norul, titlurile și toată bogăția pe care vrei s-o iei cu tine!

Zicând acestea scotoci buzunarele din jur. În cadavrul de sbiri pregătiți pentru dânsul pe becul Demonului, găsi bijuterii de familie, și drugi de aur. Apoi, își puse pe umeri o mantie lungă, care-l acoperea până la călcâie, își așeză pălăria pe cap și întorcându-se în sala de ședințe, în fața cadavrului marchizului aruncă în umbra a două rănuri fotoasă iluri de pe mână masca de catifea roșie și și-o puse pe obraz.

Ascunse grațioasa casetă sub manta, apoi întinzând pumnul spre cel sinistru, strigă:

— A! Desertorule Giulinici! credeai că vei avide pe Manuelo și Manuelo te-a vândut! Te credeai domnul puternic și Domnul a murit de mâna mea! Dar, nu erai decât un domn fals, înșelător, tânăr marchiz, cu atât mai [illegible] Adorătorul Demon ai [illegible] [illegible] [illegible] dorința va fi împlinită. Tu nu ai scăpat, — murmură el, — locul unde se găsește bătrânul care trebuie să facă să sară în aer acest castel. Precauțiunea era bună și refugiul tău un abri!

Te-am ucis, e drept să-ți dau și un mormânt.

Pă [illegible]! Peste câteva minute [illegible] de metri cubi de pietre îl vor acoperi cadavrul. Adio! Și cei din serviciu.

Urcă în grabă stânca, se așeză pe unul din turnurile naturale ale [illegible] fortăreței, iar ajuns la vârf râsetul pământului care acoperea fitilul pus în legătură cu cordonul [illegible]. Ca un cutit, rânji [illegible] tăișul de fitil. Apoi, dete foc fitilului. Știa că acesta trebuia să ardă în afară timp de un sfert de oră până ce ajungea la prima grămadă de pulbere, care trebuia să facă să sară în aer acest turn. Se scoborî iute și rasă [illegible] ca în zeama; astfel, când [illegible] se era completă, vela s'a găsit în plină siguranță.

Ajuns jos, luă caseta pe care o lăsase acolo și se depărtă la cinci sute de metri. Acolo, ca un spectator, care vrea să se bucure de o privelişte rară, se așeză pe un bloc de piatră și privi spre turn, unde flacăra fitilului aprinse partea să se [illegible] cu al castelului.

[illegible] [illegible] ... [illegible] se văd sări în aer prăbușindu-se ca un castel de cărți de joc. Cătava pietre [illegible] de explozie, căzură la picioarele trădătorului; dar bucuria sa era atât de mare încât nu se dete nici un pas înapoi.

Știa că o dezastru de detunături trebuia să se succeadă din minut în minut. Și timp de un sfert de oră considerându-le una câte una, asistă la explozia și la prăbușirea fortăreței fortărețe.

[illegible] [illegible], până [illegible]:

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]!

Era fericit știind că Domnul puternic era mort și îngropat sub acele ruini.

Dar, ce înșela! Dacă, scoborându-se din vârful turnului ar fi avut curiozitatea să se împingă în sala de mâncare, ar fi văzut pe maestru râzându-se cu mare greutate dintre cele două ferestre, unde clasase, mai râzând ce o drept. Dar

lașitatea morală din privirea că, în vîrtutea, se leagă cu capul de soțul unei mobile.

...evitarile de sabie pe care Manciste le dădea, cu un enduran în mînă ratei produceau decît rîni ușoare, neputîndu-i decît hainele. Acuma însă amenințările lui Manaseloj e cînd aceasta fu pierdut, nu mai aveau decît un gînd: să fugă cu orice preț de pericolul mortal ca să urmărească pe cămătarii și să-și la revanșa și mai ales să protejeze pe Dolores Alcanta și pe cei trei cercetași, credincioșii ei gardieni.

Dar ca să fugă de explozie era trebuia să iasă afară din stînca ciomăga-i-ar fi atacat din nou și de data asta, în plină lumină n'ar mai fi dat greș.

Pentru stînci, marchizii puseseră să se construiască o cameră secretă, cu pereți de cinci, unde putea sfida toate pericolele.

Pentru a pătrunde în acea locuință ascunsă și să se joace în cărți un ceas stătea la picioare, trebuia să mînuiască un capac greu ascuns sub covorul gros din sala de ruinare.

Nărăvit, care pierdea sînge din abundență, fiind străbătut urlase ca să ridice capacul. Dar izbuti și căzu în fundul ascunzișului a cărui ușă se închise în mod automat, deasupra lui, chiar în momentul în care năsuna putea detună și explozia.

Cît timp rămase așa? Nu știu nici odată. Dar cînd își reveni în fire, începu, deși slăbit de pierderea de sînge, să ridice capacul.

Nu scăpase de moarte decît ca să aibă una și mai cruntă poate; să rămînă îngropat de viu și să moară în cavernă aceea acoperită de ruinele palatului.

Destinul care fusese nedrept cu el încurînd în început îi fu de data asta favorabil. După mari sforțări, putu ridica în sfîrșit capacul și ieși în întuneric. Dar cînd vru să se ridice în picioare capul îi se lovi de stîncă. În deznădejdia prăbușirea, întîmplarea făcuse un fel de cavitate. Dar, deși era mai largă și mai spațioasă, era totuși un mormînt, și după ce pipăise în toate direcțiile acei soi de galerie providențiali, nenorocitul marchiz se încredință, de data asta că nu-i rămînea altceva decît s'aștepte în liniște moartea.

Totuși toată groaza situației și fiind un spirit forte și curajos, medită în mod metodic. În loc să se resemneze la acel sfîrșit mai mult ca cel întîi înfrîngerii, se hotărî să moară imediat și să nu mai prelungească agonia.

Scoase din buzunar cuțitul de care orice locuitor al preriei îl poartă asupra sa.

Deschise lama, îi apăsă bine de mînere și ridică deasu-

pra capului. Dar ochii zmucă scot gură și rămase străbătând lacrima de sânge.

Lumina nici nu era deci departe și pătrundea prin vreo crăpătură. Fu cuprins deodată de dorința de a ieși, fie după spre locul de unde venea acea rază de lumină. Se cățără pe o grămadă de pietre și ajunse în fața unei găuri cât pumnul, tăiată între stâncile prăbușite.

Dar să încerce să mărească acea spărtură, fără să întrebuințeze decât cuțitul său, ar fi fost o adevărată nebunie. Atunci, punând în glasul său ultima nădejde, strigă:

— Ajutor! Ajutor!

Și de data asta, fu cât pe aci să leșine de bucurie auzind un glas în depărtare răspunzându-i.

— Vin, stăpâne, vin! Curaj!

Era vocea sergentului Carden care, concediat ca și ceilalți, nu se hotărâse să plece și da târcoale refugiului. Când străbătuseră cele douăsprezece ceasuri, fără vale se întoarse la locul dezastrului, împins mai mult de neroda de a-și mai dovedi nu lucească, de cât de gândul de a scoate de sub stâncile prăbușite vreun obiect pentru. Și atunci auzi strigătele stăpânului. Dar avea să-l salveze oare? . . .

CAPITOLUL III

Bandiţi contra bandiţi

În capul banditului Manuelo se ridica un plan diabolic. Ştia din experienţă că pentru a lupta în pampas nu putea fi singur şi mai ales cu nişte adversari ca cercetaşii.

Văzu trăindu-se nenumărate greutăţi şi, un moment se gândi să renunţe la planul de a răpi pe Dolores, mulţumindu-se să ducă un trai liniştit şi lucid cu averea acestuia pe care îl asasinase. Dar gândurile fu de scurtă durată. Temperamentul său de brigand nu-i îngăduia să ducă viaţa liniştită de burghez bogat.

Şi se hotărî să adune o nouă bandă de aventurieri, cari, sub ordinele sale, să-l ajute să triumfe.

Planul principal era de a răpi pe Dolores. Îl împinsese apoi cele nouă milioane. Nu crezuse povestea celor trei cercetaşi că titlurile fusese depuse într-o bancă din Viedma. Observase că asasinul civilizat care-i fusese nu lăsase tot timpul din mână o mică valiză pe care o luase de pe cadavrul lui Natanael.

În caseta pe care o strângea sub braţ era un capital e drept, poate însă, că nu era prea mare. Era probabil că marchizul Giuliani nu adusese cu sine în neliniştea pampasului toată averea, din care mare parte trebuia să fi fost depozitată în vreo bancă din străinătate.

Se aşeză pe iarbă, şi după ce se asigură că nu era nimeni în jur, deschise caseta. Bijuteriile străluciră în culorile sale şi el le evalua una câte una.

Rezultatul calculelor îl încredinţară că poseda echivalentul a vreo trei sute de mii de franci, şi apoi trebuia să riște să vândă aceste obiecte unul câte unul în vreun oraş mare, la Buenos-Ayres de pildă, unde, poate, bijutierii i-ar fi întrebat de provenienţa lor.

Manuelo se gândea la toate astea, când i se păru că aude un zgomot aproape imperceptibil îndărătul său. Ceva

se strecura printre ierburile înalte. Grădașe brusc călărețul și se ridică punând mâna pe revolver. Și făcea cruce se lăsa prin ierburi se ridică de asemenea și o luă la fugă. Manuelo trase asupra-i mai multe focuri, fără a-l lovi. Era un tobos pe jumătate gol, și ar fi fost scăpat să-l urmărească. Nu se percepea prea mult de acea apariție, dar bombăne Ierice printre dinți:

— Trei sute de mii de franci! Nu, nu ajung. Iuți trepitul Dolores și mulțumesc. Are nevoie de o bordă bine disciplinată. Se înapoiă la ruinele [illegible] și [illegible] pe [illegible] de sălciei [illegible].

Spre seară câteva grupuri de [illegible] și de [illegible], care [illegible] sub [illegible] se înapoiară la tabăra lor.

Cu orice chip, trebuie să-l ajungi. Vărsa spre dreapta [illegible]. Era un [illegible] care se înapoia în [illegible].

Manuelo se culcă cu fața la pământ și când [illegible] la picioarele [illegible] pe care se găsea, scoboră în grabă și cu revolverul în mână, îl opri:

— Stai! sau trag.

— Ce vrei? răspunse omul.

Bani? nu am. Viața? Poți să mi-o iei.

— Nici una nici alta. Vreau calul tău.

— Calul meu valorează cât viața mea! răspunse [illegible] mâhnit.

— Haide, ți-l voi plăti, căci n-am timp să te ucid. Cât vrei?

— In monede de aur, o sută pesos, senor.

— Dar eu nu ți-i voi plăti în modul acesta.

[illegible] și luând [illegible] le întinse [illegible]. Acesta [illegible], le [illegible] în [illegible].

— La revedere, senor! D-ta plătești în mod regesc și eu [illegible], punându-mi pistolul sub nas. [illegible] și luă calul.

Sări de pe [illegible] și Manuelo încălecă [illegible], pornind în galop în direcția [illegible]. Îl ajunse și [illegible] în total vreo [illegible]. Toți [illegible] cu [illegible] la Deverolles, dar [illegible] vreo [illegible].

Căpitanul le povesti că Deverolles, [illegible] Gildaro se [illegible], [illegible] să caute la [illegible]. [illegible] și [illegible] să [illegible] și în special o [illegible] cu ajutorul unei [illegible].

Îndată, [illegible] în [illegible]. Dar, propunerea lui Manuelo [illegible], acesta fu numit să le împartă [illegible] din [illegible], [illegible] și [illegible] cu [illegible] direcția [illegible] de [illegible] cu Dolores și caravana sa.

Noaptea ridicară corturile, aprinseră focurile şi fripseră vânatul împuşcat pe drum.

Manuelo stătea întrucât din cele patru corturi; până şi santinela, postată lângă foc, fiind obosită, aţipi și nu văzu inamicul înaintând spre lagăr.

Vreo treizeci de indieni răsăriră cu pistoalele în mână și legară pe cei adormiţi. Acela care comanda purta ornamentul de ganche şi pe ebree o mantă roşie.

Manuelo, deşteptat dintr-o dată, îl văzu şi răcni:

— Şeful lagărului Tobasilor! În acelaşi timp tatăl, şef indian strigă:

— Demonul pampasurilor!

Şi fără nici un respect pentru rivalul pe care îl ura, se repezi la dânsul şi-i smulse mantaua pe care o aruncă la pământ.

— Rămâi! strigă el. Nu e demonul! E numai servitorul lui!

Manuelo nu se clinti de inimă.

— Servitorii valoroasă adesea cât stăpânii și te-ai putea convinge, ascultătoru-mă.

— Şeful Tobasilor nu ascultă pe nimeni. Şi apoi dai dovadă de modestie, lăsându-te să fii prins ca un copil.

— E adevărat. Dar ce are asta. Aşi putea să-ţi dau informaţii care te-ar interesa foarte mult, sunt sigur.

— Uite! uite! Îmi vorbeşte ca unui amic. Suntem oare atât de prieteni?

— Nu vreau amiciţia, ci alianţa ta. Dar, ce e drept, că ai în mână legat, ştii trebuie că frica mă face să-ţi vorbesc astfel.

— Oh! ştiu foarte bine, că îndrăzneala lui Manuelo nu se teme de moarte. Dar, în definitiv ce îmi interesează e pentru mine. Poţi să-mi spui de ce stăpânul tău a fărâmă să tură în ser refugiul?

— Ca să se îngroape sub el. Demonul pampasurilor e mort!

— Şi ce să-i fac, ţine-i pe mama ta?

— Poate că sunt aci, numai ca să te găsesc pe tine. Pucheut şi armeanul meu nu valorează ca vădnele cât tobaşii și noi în războiul de ambuscadă. De aceea sunt fericit că te-am întâlnit.

Şeful Tobasilor ascultase cu un viu interes; îşi afundă privirile strălucitoare ca de oţel în ochii prizonierului, apoi răspunse:

— Da, înţeleg. Vrei să-mi vorbeşti. Ei bine, ascult. Dacă vorbeşti numai ca să vorbeşti, te ucid pe loc!

— Mai întâi, spune să mă dezlege.

— Fie!

Și ca o încheietură locuiră de pumnal făă legătură cârtărecești.

Manicato, acoperind vocea și aplecându-se spre el, murmură:

— E vorba de Dolores și de cele două călăuze.

Tobaral, ca atins de o baghetă magică, trase pe Manuela de o parte și cei doi oameni discutară mai multe minute cu însuflețire. Tobagil, în departe, urmăreau curioși această scenă și râzând ce doi oameni se ridicară de jos ne aduc veste lui Manuela strâns ciudată:

— Aveți doi!

— Aliați, răspunse șeful tobei și locotenent al adversarului meu, trebuie în rândurile oamenilor mei, deci locotenentul meu.

Și fata imediat ordinul ca prizonierii să fie dezlegați și considerați ca amici. Sentinelele fură înlăturate și restul aliați petrecură noaptea împreună, fără nici un incident și fără nici teamă, vicari de trecere.

. . . .

De trei zile și trei nopți caravana celor trei cercetași Jaliscio prin câmpia nordică, apropiindu-se de Vledom, Tehuantepeg avea îndrăzneala de a supraveghea în special pe Dolores, care împreună cu Gianetta călărea alături de carul în care Don Esteban gemea, în pază frigurilor.

Cei trei cercetași și Rafaela formau frunta convoiului și erau marca acestui aliat. Întâlnise cei pe care aceasta avea la pas pâcea ei... [illegible] Servitorii lui Dolores formau avantgarda pe cântări. Chiar și cei trei cercetași erau tineri călăreți și făceau câte un mic galop înaintea caravanei, dar se reîntorceau imediat, câci pericolul fusese era încă amenințător.

Și pericolul spiru tocmai atunci când cei trei tineri se simțeau mai siguri de reușita călătoriei.

De două ori pe zi, la ora prânzului se făcea câte un popas; și servitorii pregăteau în grabă mâncarea compusă din carne conservată și legume uscate. Dar cercetașii observaseră nepăsarea cu care Dolores și Gianetta gustau din mâncarea aceea atât de puțin delicată.

În dimineața celei de a treia zile, Raimond spuse camarazilor săi:

— Trebue să găsim un mijloc să îmbunătățim hrana, cel puțin pentru cele două fete.

— De acord! zise Marius, cu atât mai mult cu cât dacă facem o legendă căpitanului Randoval, trebue să i-o ducem mai frumoasă și mai fragedă ca oricând.

— La naiba Marius, exclamă Raimond, tu cunoști motive ca să-i oferi o masă bună și ceva principal.

— Noi suntem italieni și italienii au obiceiul să fie ga-

mați cu femeile. Nu e destul asta ca să ne îndemne să vânăm orice sălbăticiune ca să scriem o frumoasă aventură?

— Ce frază frumoasă pentru un general! Mi-ar plăcea să opresc de a vedea astfel. Jan Bart. Până acum pe mine Kaw-ooi. Nu sunt decât cu italiana și mâna-i cu ăștia să faci compliment.

— Hai, vorbă lungă! interveni Raimond. Îți rămâne ți caută să înșeli vreun iepure. E singurul mijloc ca să-ți refaci prestigiul.

— Fie! La vânătoare! strigă Marius, bătându-și pușca de pe umăr. Dar cred că dacă vrem să găsim ceva trebuie s'o luăm cu mult înaintea caravanei, spre dreapta mai ales, în spre stâncile acelea... Ce ziceți?

— Desigur, zise Raimond. Nu e deci un pericol să ne depărtăm. În tot cazul voi spune lui Tchazan-Peg să înțeleagă asta.

Făcu cum spusese, și cum Dolores se întoarse unde se duceau ceilalți trei, îi răspunse:

— Senorita, vom încerca să vă pregătim un prânz excelent pentru mâine seară. Vreți să ne spuneți ce preferați? Vă place carnea de leu, de rinocer, de tigru? Vom omorî animalul pe care-l preferați.

Dolores râse din inimă.

— Oh! un iepure ajunge!

— Ne-am înțeles!

Și Raimond porni în urma camarazilor săi spre dreapta și îi veni să râdă gândindu-se că vânătorii italieni, când se duc să împuște iepuri nu au niciodată pretențiunea să fie călări...

Marius răspunse că în împrejurimile Milanului se face cu totul vânătoarea de iepuri pe jos, dar se vânează chiar pantere pe stâncile orașului.

Și câtești trei râseră amintindu-și întâmplarea care avusese loc în urmă aliniamentul ... ale zarului: o panteră fugită dintr'un circ pusese pe urma ei pe toți vânătorii pe străzile milaneze și în sfârșit descoperită într'un colț liniștit o dărâmătură... moartă de mai multe zile!

Bravul Zombo, cu un câine credincios, voise să-l însoțească și nu îndrăzneau să-l măsoare printr'un semn.

Vânătoarea începu și de comun acord cercetară împrejurimile necumpănitoare de stâncă cei mari.

Înconjurătorii, unul enorm plăcu privirea lordului, dar cele trei focuri de carabină nici nu-l atinseră și își urmă cursa nestingherit. În această cursă îl târî și pe câmpii fără voe cu toate că până atunci cântaseră să nu se depărteze prea mult de caravană. Tineri își pierd uneori capul chiar când șiiind de obicei cum făceau ei.

În stânga Jan Bart aceasta dintre lovituri animalul îndemerat şi ridicându-i strigă vesel:

— Poftă bună, senorita Dolores!

— La naiba! Sper că o să fie şi pentru noi, după ce-a ţinut să alergăm atâta! Are o poftă de mâncare formidabilă!

— Nu-a ţinut s-alergăm prea mult. Nu mai văd caravana! observă Raimond.

— O! Tu te temi totdeauna. Crezi cumva că vor profita de absenţa noastră ca s-o atace?

— Nu vreau să cred nimic şi sper că nu s-a întâmplat nimic neplăcut; dar sunt nerăbdător să ne întoarcem.

— Peste zece minute vom sosi triumfători în faţa senoritei Dolores Alcantra! adăugă Jan Bart.

— Zece minute e mult vreme! Câţi tâlhari să nu răsară, ca vezi ce pleci de spaimă atunci?

— Fie aşa! Haide să ne ocheanul. Şi Marius se aşeză pe tarbă.

— Ce ne-ai ocupa timpul, zise el, dânsul începu Jan Bart. Am ştiut ca să le fie mai uşor bucătarilor noştri, şi-şi scoase din buzunar cuţitul. Ceilalţi doi se apropiară ca să vadă operaţia şi să dea de el, dacă nu reuşea.

Şi în momentul acela răsunară în depărtare detunături, ce veneau dinspre caravană.

— Atacă! strigă Raimond, palid. O atacă!

— Pe cai! strigă Jan Bart.

— Dar-se springe la timp! strigă Marius, care luase săi vadă lopatele, sărind pe şea.

Înfipseră pintenii în pântecele cailor şi cu revolverele în mână porniră în galop.

Tovarăşii lui Raimond cu fumează cadavrele. Nu făcură decât câteva minute până ce regăsiră caravana.

Iată ce se întâmplase:

Caravana mergea dedesubtul colinei iar cei trei cercetaşi dispăruseră când un gaucho cu eşarfa roşie apăru dinătrul unei clipperar! Cam celor două fete mergeau într-o desfăşurare de metri înaintea carului, şi ele nu văzură decât în momentul când apucă hăţurile calului lui Dolores, încoţinat pe Conchita cu două focuri de revolver. Dolores scoase un strigăt de uimire şi de teroare, dar, omul, călare sărind, o smulse de pe pas şi o duse în braţe spre munţi. Trebuma-Foq, fără a-şi pierde sângele rece, trase asupra răpitorului şi cei din car începură deasupra. Dar, era greu de tras, fără a nu lovi pe tânăra fată şi ar fi fost nebunie să urmărească pe gaucho pe jos, de oarece acesta era foarte aproape şi trebuia ucisă coloraţia ca să-i iasă cineva cu păcătoşi. Şi apoi, tâlgăndul urcă o ploaie de pietre asupra urmăritorilor. Dar, focul cel mai

probabil era că avea tovarăși cari așteptau ascunși prin tufișuri și gata să tragă asupra oricui ar fi înaintat.

Obișnuit cu astfel de aventuri, Tehuana-Peg văzu imediat că singurul lucru de făcut era să schimbe pe răpitor.

Pe când Don Esteban, în care, Sfânt lovit prada frigurilor, gemea înspăimântat, aventurierul ordonă slujitorului Jacobo Fernandez, să tragă în aer spre a vesti pe cercetași.

Aceștia sosiră și găsiră în drum pe Giacinta leșinată lui închipuiră cele întâmplate.

Porniră în sus, în direcția tirului lui Tehuana-Peg și văzură pe răpitor cu Dolores în brațe. Sărind câțiva trei jos de pe cai, cari aveau spume la gură, strigând:

— Înainte!

Fără a se mai gândi se repeziră la asaltul muntelui, urmați în câțiva pași de negru, de aceasta și de moțic.

Văzură pe răpitor oprindu-se la picioarele unui tufiș enorm și aprinzându-și povara pe jos.

Desigur era obosit.

— Înainte! Înainte! urlau cei trei cercetași. El al nostru! Cerul luă povara de jos și începe să fugă.

Dar îl spune că strigătele cercetașilor îl dădea forțe înzecite. Dar deși era avânt, agil și desigur, bun cunoscător al munților, corpul lui Dolores îl împiedica, era evident că pierdea timp. Atunci ca bun hoț, în loc de a ocoli dărâmăturile, vru s-o treacă, și în cursa lui luă linie cea mai dreaptă, trecând atunci înainte, sărind peste ele, riscând ar fi-care minut să-și frângă gâtul.

— Înainte! Înainte!

Și Marius, ridicându-se împreună văzu că toți îl urmau, până și servitorii cu carabinele în mână.

Nu mai rămăsese pe drum decât caii, caretul cu don Esteban și sărmana Giacinta leșinată.

— Înainte! Înainte! repetau toți ca un ecou.

Se văzu înfășurat răpitorul aprinzându-se brusc, punând povara jos și tremurând-și pieptul ca și când ar fi fost rănit.

Vru s-o ia iarăși de jos, dar urmăritorii erau în spatele său. Nu trăgeau de teamă să nu lovească pe Dolores, dar îl împresurau.

Și sperând să se salveze, el o lăsă pe pământ. Atunci fu pierdut, gloanțele porniră din toate părțile și se prăbuși la pământ, mort.

Se năpustiră asupra lui și Marius îi smulse masca. Apăru un splendid cap de indian, dar nimeni nu-l cunoștea, Tehuana-Peg nu știi să spue din ce trib făcea parte.

Dar credinciosul Jacobo se aplecase asupra lui Dolores, legănată și îi punea între dinți gâtul sticlei cu rum, când își aruncă îndrăgostitor scutul asupra mortului.

— Scutul luminator strigase el.

— Da, e el! murmură Dolores, care deschise ochii în clipa aceea.

— Domnișoară, nu vă mai fie frică! o asigură Jan Bart. L'am ucis!

Recunoscătoare, tânăra fată întinse mâna ocrotitorilor, cari o ajutară să scoboare muntele. Marius și Jan Bart voiră s'o distreze și s'o facă să uite spaima glumind cu dânsa.

La rândul său, și ea voi să le arate că învinsese o clipă de slăbiciune și zise, zâmbind:

— Vânătoarea dv. a fost bună, d-lor? Nu mi-ați promis un leopard pentru masă?

— Am ucis un leu, domnișoară, zise Jan Bart, surâzând, dar pe acesta nu-l veți mânca, ar fi prea greu de mistuit.

Caravana porni iarăși la drum și câtva timp conversația se învârti în jurul șefului indienilor tobas. Se mirau toți că tânărul șef întreprinse o astfel de tentativă fără ajutorul oamenilor săi. Era o adevărată nebunie și Jacobe, cunoscător al acestui trib, nu-și putea explica motivul.

Rămase convins că șeful tobașilor nu lucrase singur, ci cu alți complici și nu înțelegeau de ce nu-i veniseră în ajutor. Spre a-l înțelege, ar trebui să fi fost în curent cu cele petrecute: trădarea lui Manzelo, dușmanul său ca mercenar Ototlani și alianța sa cu șeful tobașilor.

Manzelo în cele trei zile care precedează răpirea tinerei fete se făcuse amicul șefului tobas. Aflase astfel că acesta voia moștenirea lui Dolores, dar mai mult de cât banii chiar, o dorea pe Dolores însăși, căci voia s'o ia de soție. Turburat de gelozie timp de o secundă, văzând pe rivalul său, și crezând că era îndărătnic la frumusețea amorului și că nu dorea altceva de cât banii ei.

Îi dete informații atât de precise asupra mersului caravanei încât aceasta se învoiră amândoi între ei și se lăsă să fie condus de Manzel, care cunoștea locul propice unui atac. Dar, planul secret al trădătorului era să se servească numai de șeful tobașilor și apoi să se cotorosească de el cu un glonte de revolver. În modul acesta, rămânea stăpân pe banii și unicul posesor al tinerei fete și al milioanelor.

Soarta îl favoriză în prima parte a planului său. Ciocnirea de oameni fiind prea mulți pentru o întreprindere de acest gen, fură trimiși numai desperados. Aceștia precedară caravana cu câteva ore. O văzură îndreptând și îi spionară toate mișcările. Manzel se înfioră de teroare, văzând pe cercetași depărtându-se cu Bomba și își schimbă imediat planul. Sugeră șefului tobașilor ideea de a ataca singur cortul lui Dolores, operație foarte ușoară de oarece ea mergea singură cu Clarinta înaintea tuturor. Șeful tobas care avea la activul său multe isprăvi de genul acesta, găsi că încercarea era demnă de dânsul. —

— Vreau s'o răpesc singur! exclamă el. Locotenente Manuele nu vei aștepta aci cu oamenii și nu veți interveni decât când voi fi în primejdie.

— Îmi place îndrăzneala d-tale, zise cu ipocrizie trădătorul, strângându-i mâna. Du-te și te scapă de gloanțe, iar noi de aci te vom apăra!

Șeful tobas își puse ceilalți pălărie în spinare și pe când apucă hățurile calului lui Dolores, Manuele dete ordin oamenilor săi să se retragă în desișul muntelui. Aceștia se mascară între ei, sau se ascunseră, iar Manuele rămase simplu spectator al dramei în caz că se ivi să intervie.

Desigur când văzu pe cercetași alergând în ajutor și doborînd cu gloanțele lor pe rivalul detestat, simți dorința să tragă în grămada aceea de oameni, dar prudența îl sfătui să se retragă, căci nu era încă ora victoriei.

Și pe când vedea depărtându-se caravana, murmură:

— Dolores, vei fi a mea, sau vei muri!

CAPITOLUL IV.

AJUTORUL NEAȘTEPTAT

După încercarea celebrității a grefului [illegible], Marcelo se duse să [illegible] pe oamenii săi, care-l așteptau [illegible] muntelui.

Aceștia [illegible] destul de [illegible] aflând de [illegible] grefului, pe care-l [illegible] pentru [illegible] său și [illegible] [illegible] să [illegible] fața lor.

Pe o încercare, în care [illegible] [illegible]. Cei cinci [illegible] se [illegible] să se [illegible] care, le [illegible] [illegible] ca un [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] deci, împreună cu acești săi [illegible] [illegible] [illegible], dar [illegible] [illegible] că [illegible] nu [illegible] mai [illegible] [illegible] de a se depărta pentru a [illegible] [illegible].

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], se țin cu [illegible] după [illegible], [illegible] după care [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] să se [illegible] asupra [illegible] [illegible] se [illegible] și [illegible] nu mai [illegible] [illegible].

[illegible] credeau că nici un alt incident n'avea să se mai [illegible]; cu atât mai [illegible] cu cât se [illegible] în [illegible] primele case ale [illegible].

Don [illegible], cu toată [illegible] [illegible] de noul mod de [illegible] [illegible], părea că se [illegible] [illegible]. Desigur, [illegible] [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] și [illegible] să se va [illegible] [illegible] pe [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] erau absolut siguri că nu [illegible] mai [illegible] nici un pericol, chiar dacă [illegible], pe care îl credeau [illegible] în [illegible], ar fi [illegible] să-i [illegible], [illegible] [illegible] desigur, căci [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], sau foarte [illegible], după [illegible].

Și prietenii noștri [illegible] [illegible] [illegible]. Dar dacă

recinută în această ecoane, — lucru ce nu li se întâmpla niciodată, — cu purja și din vina senoritei Dolores.

Tinerea fată se culca că Raimond, vestit de o ștafetă trimisă de marchizul Gimlianl, nu-i ... înainte ca o escortă.

După drumuri ... la Vindiana și convoiul ... pe cel mai lungat. Senorita se gândi că, poate, logodnicul său apucase pe cellalt și rugă pe cercetași să se ducă în galop să cerceteze și în direcția aceea.

Dino Invicius, ar fi putut să se împotrivească cu toții pe ... dar don Esteban însistă atâta să recurgă într-... din pricina suferinței ce îndura de pe urma ... caravei, încât tânărul semnă de starea sa de sănătate, cei trei cercetași dăteră pintenii cailor și porniră în galop în direcția opusă.

Nu străbătură nici un kilometru, când Marius se întoarse brusc.

— Ei, Raimond, glasul că e sigurul ... cârdușii trei în căutarea unui logodnic, care, la drept... ar trebui să aibă mai mult interes... Nu de pipe, când cineva își ... iubita ar trebui să știe drumul pe care apucă!

— Nu s'a întâmplat încă, dar sunt sigur că într'un ... de cele ... ne ...

— De aceea! Zise Jan Bart dar ar fi trebuit să ai ... asta înainte de a ne despărți de caravană!

— Nu importă! răspunse Raimond; tu te poți întoarce; Jan Bart și cu mine suntem de ajuns pentru treaba asta.

Și apoi, Zomba și Tukanos-Peq sunt acolo cu Jacobo și se poate conta pe dânșii.

— N'are afacă, eu mă împotrivesc. Și Marius dete pinteni calului.

Manuel în timpul acesta, tăcerea ... mânii ... lungul ... convoiul, ... în fruntea oamenilor săi, ... la atac, ... în fața ... apucând ... caiului.

Tukanos-Peq trase cu carabina în grupul bandiților; iar Zomba care era mai aproape, dispunând revolverul, se năpusti asupra indienilor cu arma cea mai apropiată, ... cu cel care ... negrilor și cu riscul de a fi lovit de gloanțele ... lovi în dreapta și în stânga.

... se ... și trase ... încurajând pe Giacinta, care speriată, agita revolverul, fără să apese pe trăgaci. Jacobo trăgea la rândul său, așa că gloanțele cădeau din toate părțile ca grindina.

O'ar fi ... de ... pe oamenii ... ... de cât pe ... Dan Esteban din corul său, ... la luptă, ca și când ar fi vrut să șteargă greșelile trecutului. Totuși ... ar fi ... dacă ... Tukanos-

Poq era rănit şi un glonţ găurise pălăria procuratorului, alungindu-i puţin pielea, căci, în goana calului, sosi Marcus urmat în scurtă distanţă de ceilalţi doi, cari scoteau detunăturile.

Ajutorul, acum venea din toate părţile. Şi din Viedma, sosea escorta comandată de căpitanul Sandoval, care era avertizat împrejurările lui Marcus, de aceste lunie drumul cel bun.

Intervenea doar, fiindcă nu ştiuse sau sosise; dar intervenţia sa fu desigur folositoare.

Când încetară împuşcăturile unde oamenii răcnau la pământ.

Cu o surpriză violentă, Manuelo îşi scoase masca sa şi se prefăcuse mort.

Cercetaşii nu puteau şti că acel şef de bandă era fostul locotenent al lui Kramby; şi nimeni nu cercetă mortul căci toţi erau grăbiţi s'ajungă acasă. Şi când convoiul dispăru la o cotitură a drumului, tocmai din escorti se ridică, ca jos. Manuelo, care rănit în picior se ridică şi făcu un gest de ameninţare în direcţia Viedmei.

Don Esteban se restabilise sare cum în acel tolaroc prin lupta pe care o susţinuse împotriva agresorilor; cercetaşii îl felicitară şi puţin nu îi luăse calea. Nu că cineva mai multă simpatie pentru tatorele său, dar cum îi trebuia consimţămîntul lui pentru ceremonia logodnei, nu voia să-i întărească şi să-i facă să ridice noui dificultăţi în calea fericirei sale.

La un moment dat, procuratorul gîndindu-se anticus de dânsa, o întrebă:

— Consimţi deci, să-mi ierţi puţin răul pe care ţi l-am făcut?

Ea îl privi fără să răspundă, apoi declară:

— Nu te mai gândi la răul pe care mi l-ai făcut, ci la binele pe care mi-l poţi face.

— Îţi voi da numai decât dovada. Ai trăit totdeauna singură, eu şi înţeleg că nu-ţi surâde ideea de a reintra în casa mea.

Află deci, că frumosul Castel al Rozelor, de pe care cunoşti a acum şi pe care toţi îl cred al meu, e al dumitale. Îţi aparţine prin moştenire dela părinţii dumitale. Voi fi deci în casa dumitale şi dacă vrei, voi veni imediat pe cercetat ea al meagă acolo.

Dolores îl privi; în ochii ei trecu o privire de dispreţ, care fiica apoi las tâmâia şi răspunse simplu:

— Mulţumesc!

Apoi dete pinteni calului şi ajungînd pe cei trei cercetaşi îi rugă să meargă la Castelul Rozelor. Caravana străbătu oraşul, pe când don Esteban, în car, îşi scotea bereta de toţ-

nav și își punea pe cap sombrero-ul care-i da un aer real impunător. Se așeză apoi comod și asemenea acelor „regi triumfători" trecură în timp ce caravana străbătea străzile orașului și toți care-l vedeau îl recunoșteau, salutându-l respectuos. Mulți observară că zâmbise, dar nimeni nu bănuia cauza; și toți își ziceau că în fond era un om cum se cade, de vreme ce se expunea la un volaj alăt de încornat, cu ochi înconjurați pupila.

Își spuneau cu glas tare, temându-se să nu fie auziți; dar în sufletul lor erau mulți care-și ziceau că nu nu făcuse asta de cât ca să-și însușească zâmbetele tinerei fete. Mortificarea fu însă generală când căpitanul Sandoval fu văzut alături de Dolores, cerând Don-ului să se prezinte stăpânului său călătorie.

La un kilometru de sosș, convoiul intrată pe o alee largă și umbroasă, la capătul căreia se ridica grilajul somptuosului vile.

Servitorii plătiți de don Esteban se grăbiră să deschidă elegantă poartă și procurorul sosi:

— Vă aduc pe noua voastră stăpână: Senorita Dolores Alvarado.

Apoi, retrăgându-se în fața ei, în prag, se închină.

— Senorita, intrați.

Dolores intră, apoi întorcându-se spre cortegiul, le zise surâzând:

— Domnilor, faceți-mi plăcerea de a accepta ospitalitatea casei mele.

Toți intrară în parc.

— Cât pentru d-ta, d-le tutore, ești invitat de asemenea în casa mea!

Don Esteban, care cunoștea generozitatea pupilei sale, se aștepta la acel gest. Totuși se temuse un moment și tăcuraț, învârtind în mâini vasta pălărie sombrero își zise în gând că dacă nu l-ar fi invitat, ar fi suferit cea mai umilitoare palmă dată mândriei sale. Acceptă deci cu un zâmbet radios și intră pe invitați.

Cerveteaților li se pu se la dispoziție cea mai bună cameră.

Zorobu nu voia să-i plictisească, dar, cedând insistențelor lui Tehuan-Peq consimți să împartă cu acesta comoda încăpere ce-i fusese destinată.

Câteva ore mai târziu, în marea sală de mâncare toţi membrii expediţiei se regăsiră împreună, afară de servitori, cărora li se puse o masă specială în bucătărie.

Nine lipsea, se vorbi de logodnă. Sandoval, care era în dreapta lui Dolores află despre cele două atacuri ale căror victimă era să cadă. Dar, cearce nu-i putu face să îngăduie în purtarea cavalerească a lui Stanley faţă de tânăra fată. Nu vai să creadă în loialitatea acelui om nici chiar în faţa mărturiei corectaţilor. Dar, în definitiv de acum n'avea să-l mai vadă şi toate astea erau lucruri trecute.

Important era acum să grăbească ceremonia căsătoriei şi să puie în siguranţă cele nouă milioane închise în valiza lui Raimond. Afacerile fură lăsate pe a doua zi. Dar, valiza fu lăsată în camera corectaţilor, căci după stea spusa Dolores „era mai sigură acolo de cât în oricare alt loc". A doua zi chiar el trebuiau să încredinţeze notarului franchezei spaniole cele nouă milioane.

CAPITOLUL V.

CLIENȚII D-LUI CLARIS

A doua zi, Marius sări primul din pat, îndată ce soarele pătrunse printre perdele și ocolă, voios, și se caznează săi.

— Ei, cercetați! nu suntem aici ca să ne distrăm! E ziuă, sculați-vă!

— Dar ești nebun, Marius, strigă Jan Bart. E prea de vreme și biata Dolores doarme încă!

— Ce are aface? N'o lăsăm să doarmă. Dar știi bine, că trebue să mergem în locul ei notar.

— Dar, la naiba, nu știi să nu te rostești cu atâta rezistență ca tine?

— Toate astea nu importă! replică năpăstuitul Marius. Din moment ce m'am sculat eu, puteți face și voi ca și mine. Hop! jos din pat sau dacă nu, vă fac să săriți cum se face la cazarmă cu semnoroasă.

Raimond deșteptat și el de dialog, începu să se întindă.

— Al ce pătimaș ești. Să ne scoli pentru așa puțin lucru.

— Mă de pipe! puțin nouă milioane! ai uitat se vede că cele două milioane sunt în valiza ta.

Și tăcându-se că o caută cu privirea, strigă deodată:

— Aoleo! unde e valiza? Nu mai văd valiza!

Fu deajuns pentruca Raimond și Jan Bart să sară în picioare. Un hohot de râs îi primi.

— Habar n'am reușit să vă scot cuminte îndată, triumfător.

Pe cinstea mea, știi foarte bine că v'ați sculat, căci eram pe punctul de a recurge la mijloace mai energice. Era o sticlă de apă la îndemână și dacă cele nouă milioane nu v'ar fi ajuns, vă asigur că sticla aceea v'ar fi venit de hac.

Cei trei tineri, dispăruți de reflecție lui Marius ziseră de ultima lui glumă și își făcură toaleta cântând. Ca să nu scoale pe locuitorii castelului se scoborîră în bucătărie și ru-

gană pe servitori să le servească dejunul pe o masă într'un colţ. Mâncară cu poftă felii reci de carne rece şi băură ceai. Apoi, fiind abia ora opt şi hotărându-se de cât la nouă se hotărîră să facă o plimbare prin oraş. Mâna întinsă, Raimond îşi întrerupse valiza şi persoanele cari-i întâlneau zâmbeau văzând pe băiatul acela atât de fruit şi în costume atât de ciudat, care avea aerul că se scobora atunci din tren; dar câteşi trei aveau o înfăţişare atât de fremeoasă şi ridicau atât de veseli, încât nimeni nu se gândi să râdă de dânşii.

Trecură şi prin faţa casei lui Don Esteban, care după cină voise să se ducă acasă. Se vede că nu dormise cu toată oboseala drumului, căci era la fereastră.

Il observă, invitându-i să între; dar Marius răspunse:

— Vă mulţumim, domnule, dar ne ducem la notarul pe care dv., doctorul Clark. La întoarcere, ne vom urca pentru câteva minute.

Şi îşi urmară drumul, veseli şi fără grijă, neobservând că erau urmăriţi de departe. Era un individ al cărui obraz era ascuns de marginile unui vast sombrero şi de gulerul unei mantale largi şi care mergea, strecurându-se de-a lungul zidurilor ca să nu fie văzut.

Sosiră la uşa notarului chiar în momentul în care bătea ora nouă la un orologiu din apropiere. Nu aşteptară mult şi fură introduşi în antecameră. Dar în momentul în care servitorul voia să închidă uşa, personajul misterios care-i urmărea, ceru să între.

Fură introduşi câteşi patru într'o sală alăturată cu biroul notarului.

Din colţul în care se aşezase, necunoscutul privea cu coada ochiului pe cei trei tineri, cari vorbeau între ei de lucruri indiferente, fără a da însă nici o importanţă prezenţei sale.

Marius, cu obişnuita lui perspicacitate îi arunca din când în când câte o privire, dar străinul îşi făcea atât de bine rolul, încât tânărul se înşelă.

Intre timp, doctorul Clark apăru în prag şi rugă pe cei trei tineri să între.

El îi expuseră scopul vizitei lor şi îi încredinţară cele două cutii, spre a le pune în siguranţă; rugară apoi, în numele lui Dolores să redacteze contractul de căsătorie care trebuia semnat în seara următoare, la castelul Roselor, după prânzul, la care era invitat şi dânsul.

In sala de aşteptare, enigmaticul personaj îşi dase repede pe ochi pălăria, îşi ridică urechia de gaura cheii şi ascultă totul.

Notarul luă titlurile recunoscând cele două valori... la

închise în cușca de fier și dete cinstanța lui Malmond. Iar după ce le dete toate informațiile, tinerii plecară.

La rândul său fu introdus omul cu sombreroul; dar gravul om află cu încercat încât notarul nu înțelese mai bine, cu atât mai mult cu cât se exprima într'o spaniolească incorectă și cu un puternic accent străin. În cele din urmă notarul da semne de nerăbdare, de oarece avea o întâlnire urgentă, vizitatorul se sculă și zicând că va veni a doua zi și plecă.

La întoarcerea lor la Vila Rosetta, pe la orele nouă, cercetașii fură primiți cu entuziasm și anunțară lui Dolores că totul fusese executat întocmai.

Căpitanul Sandoval, care aflase dela logodnica sa ca știa întâlnirea și începu se pregătească cei trei tineri, le strânse cu căldură mâinile, mulțumindu-le în rândul său.

La dejun se vorbi mai târziu de cât la prânzul din ajun, căruia prezența lui don Esteban îi imprimase o oarecare jenă; și se vorbi, bine înțeles de evenimentul de a doua zi.

După amiaza trecu în plimbări prin oraș și fu ca un repaos pentru cei trei tineri deprinși cu marșurile lungi pline de tot felul de peripeții.

După o noapte foarte liniștită se trezi cartea unei stra deosebite. Notarul, care era de multă vreme notarul familiei Alvarez, și un om superior din toate punctele de vedere, era fericit de norocul care dase peste clientul; cu î se întâmpla în toate zilele să se ocupe de sume fabuloase și spera că va obține un frumos onorar. Era apoi convins că va face contractul de cesiune al tânărul între în care tânăra foarte mult. Deia două după amiază se îmbrăcă în mare ținută, apoi intră iute în biroul ca să pregătească actele necesare pentru importanta ceremonie. La patru și jumătate notarul auzi sunând și îi spuse să se aducă acolo că avea o întâlnire cu străinul din ajun. Un moment vru să spuie servitorul (servitorul fără treabă după convingerea) să-i comunice fără nici o explicație. Dar, se gândi că un notar, ca și un bun comerciant nu trebue să desemnează nici slujește mici, nici cele mari, ci să ție seamă de toți clienții.

Când străinul fu introdus, îl rugă să spuie ce voia, dar mai ales să fie mai limpezi în explicațiile sale.

De data asta străinul răspunse într'o excelentă spaniolească.

— Da, doctore Claris, azi are vedé că să mă explic mai limpede.

Și dând pe spate pălăria, străinul se ridică și se năpusti asupra lui cu revolverul în mână.

— Nu te mișca sau ești mort! Tânărul încremenit pe scaunul de lege și neconvenind îi legă solid. După ce îl puse în neputință de a se mișca, banditul luă de pe masă un pahar pe care-l umplu cu apă și vărsă în el conținutul unui mic fla-

cea pe care-l avea la dânsul. Apoi, întinse băutura notarului:

— Bea!

— Vrei să mă otrăvești?

— Bea! sau îți iau pentru totdeauna gustul pâinei.

Și îi arătă un cuțit lung și ascuțit.

Notarul, între două riscuri, al morții sigure prin cuțit, s'a al morții probabile prin otravă, alese pe aceasta din urmă.

— Poate, își zise el, nu e decât un narcotic.

Dar, pe când vota să bea, străinul îl opri.

— Înainte dă-mi cheile casei de fier.

— Iată-le! și notarul i le dete tremurând.

— Cele două milioane sunt acolo?

— Da.

Omul atunci îi dete capul pe spate, silindu-l să înghită amara băutură. Dar abia o înghiți și bietul om simți în cap o vâjâitură și se rostogoli pe parchet unde rămase inert.

Banditul deschise atunci casa de fier și luând titlurile lui Dolmas și le puse în servieta pe care o avea la dânsul. În momentul acela, se auzi bătând în ușă. Apucă pumnalul, gata să lovească.

Ușa fu deschisă de bătrâna servitoare. Găsindu-se în fața unui bărbat, pe când credea că va avea de-a face cu un bărbat, o lovi într'o clipă și o sili să bea un pahar de apă cu lichidul care producea somnul.

Dar, nu se hotărî să plece și scotoci casa fără să găsească nimic. Apoi, se opri în fața unei oglinzi, scoase din buzunar o cutie cu creioane și se deghiză. Apoi își puse pe cap o perucă cu părul lung și cărunt. Deschizând dulapul și scoțându-și hainele se îmbrăcă cu acelea ale notarului. Un cilindru și o umbrelă groasă completase transformația lui, împreună cu o pereche de ochelari pe cari și-i puse pe nas. Pe birou, era contractul de căsătorie gata redactat.

Omul îl luă și ieși cu un aer grav din studiu.

CAPITOLUL VI

Un contract de căsătorie

La orele șapte precis, brigandul astfel deghizat sună la vila Roselor. Fu Dolores, care lipsind toată servitorimea, alergă în anticameră și fu surprinsă văzînd pe un necunoscut, care înclinîndu-se adînc, întrebă:

— Am onoarea să vorbesc cu Senorita Dolores Alcazia ?

— In persoană !

— Sunt trimis de doctorul Claris, care simțindu-se pe neașteptate rău, nu poate veni. Eu sunt primul său secretar. Am la mine toate actele necesare și dacă voiți contractul se poate semna chiar astăseară.

Tînăra fată îl precedă și îl prezentă invitaților săi. Cerceriesă voiră să-i vorbească, dar bietul om se exprima cu atîta greutate, avea o voce atît de tremurătoare, desigur din cauza vîrstei, în cît renunțară. Și-apoi, deabia începea o frază și era întrerupt de un acces de tuse, aşa încît pe cei doi tineri să se desguste repede de a-i vorbi.

Dolores, care punea tacîmul notarului lîngă al său, puse în acesta să-i schimbe și să-i pună tocmai la extremitatea mesei; înfățișarea chiar a acestui ciudat secretar nefiindu-i de loc agreabilă. Dealtminteri, acesta nu vorbi tot timpul de cît în monosilabe și cînd se terminã, ceru să se procedeze imediat la citirea contractului. Tușea din ce în ce mai tare și părea că suferă mult.

— Ce ciudat individ ! șopti Marius lui Raimond, [illegible]

După slujba rămase toți erau instalați în jurul unei imense mese din marea sală de ceremonii.

Secretarul notarului ședea în capul mesei și începuse textul redactat cu aliniate amestecate de adevăratul notar.

Cei din jur, destul de plictisiți se făcură că ascultă și când condeiul circulă din mână în mână, toți se grăbiră să iscălească. Îndată se termină. Dolores îvlinse mâna bietului om, oferindu-i trăsura ca să-l ducă acasă.

El voi să se ridice de lângă ei, dar în momentul de a se ridica sforțările sale fură zadarnice. Când reuși, se prăbuși pe o masă la pământ.

— Vă cer scuze... sunt desolat... dar... mă simt rău.

Îl înconjurară, ridicându-l de subțioară, dar nu putea sta în picioare.

— Nu mi-e bine... nu mi-e bine. Reumatismul de reumatism, mă apucă așa... mă ține câteva ceasuri și pe urmă 'mi trece. Vă cer scuze... sunt desolat că mi s'a întâmplat aci, dar nu mă pot ține pe picioare!

— Dacă nu e de cât atât și dacă credeți că doctorul Clavis nu va fi îngrijat, puteți dormi aci, zise Dolores. Pregătisem o cameră pentru dumnea și dacă voiți puteți să rămâneți de ea.

— Sunteți prea amabilă, senorita, prea gentilă... Într'adevăr, cred că voi fi silit să primesc... da... da nu voi putea să mă urc în trăsură ca să mă întorc acasă... vă mulțumesc, senorita, vă mulțumesc.

Dolores dete ordin servitorilor săi-l ducă în camera sa.

Dar, servitorii constatară că durerile îi mai slăbiseră, căci, fără să se lase să fie prea mult târît, urcă scările care duceau la camera ce-i fusese destinată.

Între timp în sala de recepție se servea cafeaua și lichiorurile. Se vorbi de acel ciudat secretar, care trimis să înlocuiască pe un bolnav, era poate și mai bolnav de cât dânsul. Marius nu vorbi, ceeace uimi pe Raimond.

—Marius, de ce nu vorbești? Nu te face să râzi tablotul ăsta ciudat? Dar Marius, trăgând deoparte pe Raimond îi zise încet:

— Nu râd pentrucă mie mi se pare că acest fată joacă o comedie.

— Ce vrei să spui?

— Că e un lucru anormal să te simți deodată atât de

îndăpun totuși când întoarceți pe un bolnav. Și apoi găsesc asemănare între omul acesta atât de bătrân și de bolnav și străinul pe care l-am văzut alaltăieri în anticamera notarului.

— Iar exagerezi! zise Raimond. Ce naiba! Am trecut ce e drept prin multe peripeții, dar nu e un motiv ca ele să continue și azi și în mod atât de romantic! Și-apoi, cred că doctorul Claris și-o fi cunoscând pe primul său secretar.

— Și cine-ți dovedește că e primul secretar al doctorului Claris? Dacă l-o fi asasinat, și i-o fi luat contractul?

— Dar, cu ce scop?

— Dec, de unde vrei să știu eu?

În orice caz suntem siguri că acum e în camera sa și în neputință de a se mișca. Ce ar căuta aici? Milioanele lui Dolores nu sunt aci și dacă l-ar fi asasinat pe notar, cum spui tu, l-ar fi spart casa de bani în primul rând.

— Poate că ai dreptate! zise râzând Marius.

Raimond vru să-l tragă în mijlocul sălii; dar milionarul protestă clătinându-și capul greu și voia să iasă la aer. Apoi să se plimbe singur, dar când constată că nu mai putea fi văzut de la fereastră, coborî la castel printr-o ușă de din dos și ca un hoț se furișă sus pe scara care ducea la camera bătrânului ajutor de notar. Lipi urechia de ușă și percepu niște [illegible]. Privi prin gaura cheii și văzu pe omul acela scoțându-și o perucă apoi spălându-și obrazul într-un lighean; își puse apoi pe cap o sombreros și încălță niște ghete cu tălpile de pâslă.

— Oho! își zise Marius. Ce dreptate am avut să-l bănuiesc.

— Vreau să știu ce vrea. Îl voi urmări ca o umbră și la primul gest dubios, îl pun în neputință de a face vreun rău.

Se ascunse în umbra coridorului. Omul deschise ușa și [illegible] scara și milionarul îl urmă. Nu-l putea vedea în față din pricina sombrero-ului. Omul se depărtă de [illegible] parcului și ajunse la un zid înalt de vreo doi metri, care da în câmpie. Fluieră de trei ori și trei umbre se prezentară pe înălțimea zidului; și el murmură:

— Peste puțin, apoi. Aveți cai?

— Da, suntem călări câteși trei, avem și un cal pentru d-ta.

— Aveţi frânghie ca să legaţi fata ?

— Da.

— Bine ! Veniţi în primul fiacru. Voi aduce pe Dolores în braţe şi o vom urca pe sus. Aţi înţeles ?

— Am înţeles !

Cele trei umbre dispărură, iar necunoscutul trecu prin faţa lui Marius aproape după un tufiş :

Dar, o rază de lună lumină pe impostor. Milanezul abia înăbuşi un strigăt.

— Oh ! dar cunosc figura asta ! E Manuelo, locotenentul lui Izrasky. Şi curagiosul tânăr se luă iarăşi după bandit.

Invitaţii se răspândiseră prin parc să respire aerul răcoros al serei. Dolores la braţ cu Giacinta se depărtă pe o alee întunecoasă, făcându-şi confidenţe despre ea şi viitorul ei soţ. Acesta sta de vorbă cu colegii doi cercetaşi, interesându-se de aventurile lor în jurul lumii.

Şi când cele două fete ajunseră într'un colţ retras, o umbră se ivi şi apucă pe Dolores.

Dar în momentul în care se întorcea ca să se ducă cu prada sa spre punctul unde-l aşteptau complicii săi, se pomeni în faţa lui Marius cu revolverul în mână.

— Stai !

Manuelo fără a-şi lăsa prada din care-şi făcea un scut, trase cel dintâi, Marius răspunzând îndată, ca să nu lovească pe fată, îl văzu fugind pe lângă el. Atunci, trase în aer strigând :

— Ajutor ! Ajutor !

CAPITOLUL VII

Marchizul Giuliani

Folosind sfaturile sergentului Cardon reuşi să ridice una câte una pietrele, care acopereau pe Demon, îngropându-l de viu.

Acesta, ajutat de credinciosul său sergent, ieşi înfrânt, din închisoarea sa. Mulţumită îngrijirilor lui Cardon, îşi veni repede în fire şi se văzu pansat şi bandajat. Părea total fericit de subordonat.

Cardon ridică pumnul la cer:

— O! cum aş fi vrut să fiu acolo, stăpâne, ca să te răzbun de acest trădător. Dar, tot mai eşti va scăpa încă şi

— Mulţumesc, amicul meu, mulţumesc! Dar răzbunarea mă priveşte. Îţi cer numai să vii cu mine, fiindcă voi avea poate nevoie de un tovarăş curagios. Vrei?

— Dacă vreau? Dar ştiţi, stăpâne, că pentru dv. aş face să mă tai bucăţele. Vorbiţi, ordonaţi-mi!

— In primul rând, îmi trebuie puţină odihnă. Şi trebuie să mă vindec de rană. O! linişteşte-te. Ajung douăzeci şi patru de ore. Apoi, vom executa planul meu. Ştii că Manuelo urmăreşte pe o tânără fată; dar n'o va ajunge de cât în apropierea Vindurii. Acolo, va încerca desigur ceva. Noi deci, trebuie să ne ducem prin împrejurimile casei senoritei Dolores şi să veghem asupra ei.

Ah! dac'aşi putea să mă duc chiar acum pe urmele canaliei. Dar n'aşi putea sta călare, sunt istovit. Caută deci un refugiu în care să mă pot odihni până mâine.

— Stăpâne, mă duc să caut. Nu vă mişcaţi. Vă voiu duce pe braţe până în locul pe care-l voi găsi.

— Du-te, bravul meu amic! Sergentul căută printre stâncile prăbuşite şi găsi în partea opusă o gaură destul de mare prin care se putea intra într'o sală a castelului, mai puţin devastată de cât altele. Mobilele fusese stricate, dar incendiul propagat de explozie n'ajunsese până'acolo. Pu-

pe după aceea, marchizul se câțănea pe un pat improvizat, livrând aăa somnul și mai pacea, vârlile, apoi cătăla pere rutse și ruaji să găsească secretul de ... pe care le împărtă. După aceea veghiă pe ... său adormit. Când, în zori, îi văzu deschizând ochii, îl întrebă, cum se simte.

— Pe cinstea mea, răspunse ..., mă simt foarte bine și simt că voi face minuni! Dar avem nu ne-am gândit la un lucru indispensabil: să avem cai.

— Adevărat. M'am gândit și eu. Și nu știu cum vom face ca să găsim.

Pe figura sergentului se citi dezolarea.

— Haide, bătrâne, nu te dezola. La câțiva pași de aci trece un drum. Du-te și așteaptă să treacă călătorii și cumpără cai.

Sergentul zâmbi:

— Vedeți, că nu știu dacă o să am bani cu ce să cumpăr!

— O! aşa e! Nici eu n'am nici un ban, căci mi-a luat tot acel brav Manuela. Dar, totuși a uitat ceva: acest inel.

Și scoase de la deget un inel la care strălucea un diamant de mare valoare.

— Ține și fii sigur că acela care-și va da caii în schimbul acestui inel nu va fi în pierdere.

Cardon execută ordinul și după o oră de așteptare, văzu venind călări doi geachiți.

Sergentul le făcu semn.

— Ohe! zise unul din ei, dacă diamantul ar fi adevărat, târgul n'ar fi rău.

— Dar, dac'o fi fals? zise celălalt. Ar fi o nebunie să cumperi doi cai cu o astfel de piatră, când se ajunge ca să cumperi o stradă întreagă și vreo doisprezece geachiți pe deasupra.

— Ce importă? Luați inelul. Mie nu-mi trebuesc de cât doi cai, răspunse Cardon.

— In orice caz, ai putea să ne explici în ce mod posezi o astfel de bijuterie? Numai Demonul pampasurilor poate avea așa ceva.

— Atunci nu primiți târgul meu?

— Nu, dragă, pentrucă diamantul tău e fals.

— Nu e fals. Vreți dovada sigură? Ei bine, vi-l oferă Demonul pampasurilor, care are nevoie de doi cai.

In ochii celor doi oameni trecură pe rând teroarea, neîncrederea, bănuiala.

— Dar, atunci Demonul nu o departe? Ești unul din oamenii lui, tu?

— Da, sunt.

— Atunci, de ce nu ne-ai atacat ca să ne iei caii cu sila?

— Demonul nu e un bandit! Acum vă cer un serviciu. Și un serviciu nu se cere cu cuțitul la gât.

— Nu vei duce în dânsul, dacă e adevărat. Dacă nu mănţi şi are nevoie de cai! noştri îi vom da fără nici o compensaţie!
— Urmaţi-mă!
Nebuvoicitori, cei doi gauchos îi urmară fără voie. Şi se văzură în faţa omului, care terorizase ţinutul.
— Stăpâne, zise Cardon, vă aduc doi gauchos care nu trumai că refuză dinamita, dar vă oferă caii lor, dacă voiţi!
În absenţa sergentului, marchizul dăduse să-şi facă pieţin toaleta şi avea acum un aspect cu adevărat impunător.
— Îmi daţi cai? Îi iau, dar nu vreau să mi-i dăruiţi. Vreau să primiţi însul ofertă de sergent. Acum plecaţi şi ţi taţi că aţi văzut pe Dorocar pompentă.
La aceste cuvinte cei doi oameni nu se mai împotriviră. Luară inelul şi plecară.
— Acum, urmează-mă! strigă marchizul lui Cardon. Şi abia în sea. Neaperitore, sergentul îl urmă pe deasupra cu dânsa la Viedma. Petrecură noaptea în coliba unor ţărani; a doua zi călătoriră toată ziua şi ajunseră la Viedma în aceiaşi seară. Marchizul nu avea în dânsul bani, ci alte bijuterii. Scoase ală inel şi îl vându unui bijutier. Cu banii luă cumpărară în primul rând arme.
— Şi-acum, haidem să prindem zise marchizul, aplică de la armurier. Vom începe cercetările peste o oră. Deocamdată ştim că senorita e sus asuprată şi locuieşte la Villa Rondier. E probabil că Manuela să Wocento pe acolo. Să mergem şi noi să-i luăm aliaţi de sigur.
Prevederile marchizului se adeveriră. Şi în seara următoare, lăsând caii la un han cei doi oameni se duseră să se plimbe în vecinătatea castelului.
Văzură pe invitaţi, cări ora ziua sezoanelor contractului. Făcură de pază în jurul castelului hotărâţi să apere pe tânăra fată. După câteva ore descoperiră trei indivizi călări, cari dondăcară şi tăinui cai de frâu, înaintară. Din fereastre se opriră ceva mai departe de locul unde erau ascunşi ei. Le auzeră convorbirea şi aflară astfel că unul dintre ei avea anume ca bandit lui Dolores. Erau gata să se arunce asupra lor, când un fluierat îi opri. Veneau din partea cealaltă a zidului pe cari cei trei înşi se urcară în grabă. Îi auziră vorbind deşi nu înţelegeau ce spuneau. Dar, marchizul zise totuşi aşa:
Desigur că e Manuela. S'aşteptăm.
Un timp nu se mai auzi nimic. Apoi, deodată, strigătele de „Ajutor! ajutor!" răsunară la urechile lor. Marchizul făcu un semn lui Cardon, care sări la gâtul acelula care avea mlftonaşe. Pe când îl lega, ceilalţi doi căzură loviţi de gloanţele lui Icarahy.
În momentul acela strigătele de ajutor se auziră mai aproape. Marius se împiedecase de o rădăcină de pom şi cu

genunchii înțepeniți tremurau pe bucățica care-i scăpase și apăsase acum la picioarele zidului.

Un om cu masca roșie se ridică pe creasta zidului. Încrucișară arma asupra lui Marcelo.

— Stai!

Manuel fu agitat de un tremur nervos. Văzându-se pierdut, lăsă pe tânăra fată în cadă în picioare, ca să-și apere aventurierul.

Un strigăt răgușit îi ieși din gâtlej:

— Demonul pampasurilor!

— In persoană! strigă apariția hohotind. Ah! îl credeai mort? Morții învie ca să-și răzbune!

Manuelo încercă să scoată revolverul și trase de mai multe ori. Dar, dintr-o săritură, Demonul îl săltă în spate și îl imobiliză.

Toți veniră în fugă. Dar Icarby strigă:

— Înapoi toți! acest om îmi aparține! eu îl voi ucide!

Nimeni nu se mișcă, toți păreau hipnotizați.

— Manuelo, ai încercat să mă ucizi într-o luptă mișelească. Credeai că ai scăpat și erai liniștit? A venit ora să plătești pentru trădarea ta, dar vei muri într-un duel leal.

Icarby scoase două spade și întinse una trădătorului, care o luă în mod mecanic.

Duelul fu rapid, dar și după patruzeci încrucișări de spadă, unul din combatanți căzu cu pieptul străpuns. Era Marcelo.

Atunci, triumfător, Icarby își scoase masca, salută în jur și zise:

— Domnișoarelor, domnilor, marchizul Giuliani are onoarea să vă salute.

— Marchize Giuliani, te înșeli, dacă crezi că ai triumfat! Cele două milioane sunt ale mele. Am ucis pe notar și am deschis casa de fier.

Toți cei prezenți rămaseră consternați. Marius se apropie de mizerabil:

— Nenorocitule! Spui adevărul?

— Nu minte cineva, când e să moară. A! Mizerabili cercetași! și pe voi vă înșel! Puteți să urmăriți pe tovarășii mei, nu-i veți ajunge niciodată! Mor cum e drept, dar mă consolează ideea că v-am învins.

Dar marchizul zâmbea enigmatic.

— Senorița, zise el, întorcându-se spre Dolores. Nu-l credeți. E adevărat că notarul Clark a fost prădat, dar e tot așa adevărat că eu am prădat la rândul meu pe hoț.

Permiteți-mi să vă restitui banii furați. Și îi întinse pachetul luat de Cantor de la banditul pe care-l legase.

— Și acum, zise el, întorcându-se la cercetași, mai e

cera de lucru pentru dv. Cei trei complici ai lui Manuelo sunt dincolo de acest zid, mai mult sau mai puțin răniți.

Puteți să-i dați pe mâna poliției sau să-i pedepsiți pe loc. Marius se și urcase pe creasta zidului și văzu doi oameni răniți și unul legat. Dete imediat ordin servitorilor castelului să-i ducă la comisariat. Și se scuză.

— Domnilor, zice Giuliani celor trei tineri, nu credeați să mă vedeți atât de curând. Dar, s'au întâmplat unele lucruri, care m'au adus aci. Trebuia să îndeplinesc o misiune. După ce s'au încredințat pe senorita Dolores Alcanta, Manuelo voia s'o răpească pentru dânsul. Am vrut să-l împiedic și ne-am bătut în duel, dar el mă răni prin trădare. Jurai să-mi iau revanșa și să-l împiedic cu orice chip de a-și pune planul în aplicare. Iată de ce am hotărât să vin aci unde știam că nu sunt în siguranță. Și privind pe căpitan, adăugă:

— Nu e așa, căpitane Sandoval, că nu sunt în siguranță în casa d-voastră? Mărturisesc că am intrat fără să fiu invitat. Dar de vreme ce era pentru a salva pe domnișoara logodnica d-tale, sper că mi-veți ierta purtarea. De altminteri, numai sunt Demonul pampasurilor, ci marchizul Giuliani. Dacă ai vreo obiecție de făcut sunt gata să ți-o dau.

Dolores interveni:

— Nu, eu refuz.

Marchizul se înclină.

— Cum doriți, senorita. Atunci fiindcă sunt logodnicul dv., e nedelicat, îi rămâne o favoare: să mă dea pe mâna poliției. Jur să nu fug, după cum jur că nu voi lupta cu dânsul, ci doar de a-și fi provocat, de vreme ce dv. vreți-așa.

În fața acestei dovezi de noblețe, Sandoval privi lung pe marchiz și apoi, cu un gest nobil, se descoperi și salută.

Tânăra fată se repezi la marchiz, îi întinse mâna și spuse:

— Vă rog, plecați! plecați! Vă mulțumesc!

Cei trei cercetași, fără a ezita îi întinseră și ei mâna. Și marchizul cu un salut elegant, plecă. Nu sări însă peste zid, ci porni pe o alee care ducea la intrarea principală și cei ce-l văzură îl urmăriră cu ochii până îi pieri din vedere. Ne întoarse bolta... ultimă oară; și cercetașii observară că mersul său se încetinise, ca și el ... cu regret.

— Un om cum se cade, la naiba! murmură Markus.

— Fără îndoială! zise Jan Bart. Când păcătoşii se fac oameni cinstiţi, devin mai cinstiţi de cât toţi cinstiţii din lume!

După câteva săptămâni de la aceste evenimente, în catedrala din Vedana se celebră cununia dintre Dolores Almeria cu căpitanul Sandoval.

După câteva minute intră în biserică altă pereche: contesa Giacinta la braţul lui Jacobo Fernandez.

Şi o serbare unică pentru amândouă perechile avu loc la castelul Borelor. Cei trei cercetaşi după ce asistară la ambele cununii rămaseră încă două săptămâni oaspeţii lui Dolores, care avea din această cauză volnic alta ca nuntă.

Dar după cincisprezece zile de repaos ... pribegie nu-şi puteau stăpâni dorinţa de noui aventuri ... cercetaşi!

Citiţi urmarea în fascicula No. 35 a
CELOR TREI CERCETAŞI
care apare Sâmbătă 4 Iunie
TAURUL FURIOS

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI